

Nguyên Tác: NGỌA LONG SINH

Xuân Thu Bút



TRƯỜNG THIÊN TIỂU THUYẾT VÕ HIỆP KỲ TÌNH

---- & ----

Đã TỰ: Bạch Lục

HỒI 23**Phong Thích Huynh Mọi Giã**

ở Tiêu Phong gọi lớn:

- Đại ca, đừng nên mạo hiểm đến gần y năm thước, không tránh kịp độc châm của y đâu.

Giang Phi Tinh vội dừng thân lại. Sở Tiêu Phong tiếp:

- Hãy dùng ám khí đối phó với y!

Câu nhắc nhở ấy của chàng lập tức cảnh tỉnh quần hùng, đủ loại ám khí tức thời được rút ra. Chỉ trong chớp mắt, phi đao, ngân tiêu cầm trong tay mỗi người. Điền Bá Liệt cười gằn:

- Ám khí tiểu tử ngươi quả là quá độc. Bất quá nó chỉ có thể đối phó được trong vòng bảy thước, chứ không thể bắn xa. Hiện giờ chúng ta cũng dùng ám khí đối phó với ngươi đây.

Vừa dứt lời hấn vung tay liền, chỉ thấy ánh sáng lóe lên từng điểm, hai mũi phi đao, một mũi ngân hoa và hai mũi tên nhỏ bắn tới. Đàm Chí Viễn cũng quát:

- Hãy ném thử Phi hoàng tiêu của ta đây!

Tiết Hàn đã né được năm mũi ám khí của Điền Bá Liệt, nhưng Phi hoàng tiêu của Đàm Chí Viễn đã bay tới. Y là đại hạng cao thủ ám khí, nên chỉ cần lẩn thân một cái đã tránh được Phi hoàng tiêu nhưng bên tai lại có tiếng rít gió, kình...

(thiếu một đoạn, trang 7, 8 cuốn 6)...

- Ca ca của cô em thế thì ta là người nào đây?

- Ngươi là đồ ma quỷ, ngươi không phải là người!

Tiết Hàn gầm lên giận dữ:

- Con nha đầu hôi thối! Trước đây ta định giết ngươi rồi, không ngờ ta tha cho ngươi, lại để họa đến hôm nay.

- Trước đây ta vốn đã cảnh giác, thế mà vẫn bị ngươi lừa bịp. Sự thực ngươi là ai? Ca ca ta làm sao rồi?

- Ngươi nhất định muốn biết chứ?

Tiết Y Nương thở dài:

- Có phải người đã giết chết ca ca ta?
- Không đâu. Hiện tại y vẫn còn sống, nhưng bất cứ lúc nào y cũng có thể chết.

Sở Tiêu Phong vội can thiệp:

- Tiết cô nương, cô nương ở chung với hắc nhiều ngày, chẳng lẽ lại không biết hắc không phải là ca ca của cô nương sao?

Tiết Y Nương lại thở dài:

- Hắc hóa trang quá giống, cả âm thanh cử chỉ cũng không có điểm gì khả nghi. Đương nhiên cũng có vài chi tiết nhỏ khiến ta nghi ngờ, nhưng rất mau lẹ hắc đều che mắt được ta.

Sở Tiêu Phong nói:

- Tiết cô nương, thế mà cô nương chưa mất sự thanh bạch và tánh mạng là may lắm rồi.

Tiết Y Nương nói:

- Có lẽ nhờ trời đất che chở, nhưng phụ thân và ca ca ta đều bị hắc giết chết.

Hồ Phùng Xuân tấm tắc:

- Quả là lợi hại. Thủ pháp dịch dung đến cả muội muội mà không phân biệt được, thật quả là việc không dễ dàng. Trong giang hồ các cao thủ dịch dung không nhiều, sự thật người là ai?

Tiết Hàn nhún vai:

- Hiện tại ta vẫn là Tiết Hàn, các người cứ gọi ta là Tiết Hàn cho tiện.

Sở Tiêu Phong châm chọc:

- Việc đã đến thế này mà người chưa dám nói tên họ thật, chẳng phải là hèn nhát lắm ư?
- Việc gì ta phải cho các người biết ta là ai?
- Người không dám nói?
- Ta không thích nói.
- Thật ra người không nói chúng ta cũng biết người là ai.
- Nếu có thể, người nói thử ta nghe xem sao?

Sở Tiêu Phong lạnh giọng:

- Du Tam Kỳ, chủ nhân Đồng Bá Y Lữ.

Tiết Hàn hơi giật mình. Sở Tiêu Phong nói tiếp:

- Buộc người phải tự thân ra tay giết Tiểu Hồng, đủ biết nàng quan trọng đến bậc nào rồi. Bất quá người chó vội mừng vì sự thành công của mình.

- Tại sao vậy?

- Vì bản thân người biết hơn Tiểu Hồng rất nhiều, và chắc còn quan trọng hơn nàng. Chúng ta chỉ cần giữ người lại bọn chúng sẽ cho cao thủ đến giết người.

- Nói đùa. Các người đủ sức giữ ta lại không?

- Đúng vậy. Chúng ta sẽ hy sinh tất cả để giữ người lại, đến lúc ấy người hãy tự lo cho thân người.

- Vì sao?

- Vì giống như người đã giết Tiểu Hồng, chúng sẽ quyết phải giết người.

Chàng thở ra một hơi dài, nói tiếp:

- Người rất sợ chết, vì vậy người không nên tự tử. Tiểu Hồng tuy chưa nói ra toàn bộ bí mật, nhưng từ một suy ra nhiều chúng ta đã biết đủ rồi. Người chó tự ái, trong bọn người hung thủ ác độc ấy, bất quá người cũng chỉ là nhân vật hạng ba mà thôi.

Tiết Hàn run giọng:

- Nói bậy...

Sở Tiêu Phong mỉm cười tiếp:

- Đồng Bá Y Lữ trong giang hồ tên tuổi cũng chẳng lấy gì làm lớn. Vì vậy chẳng ai cần tìm đến nơi ấy, mà dù cho có vài người xuất hiện ở đó cũng chẳng ai cần lưu ý. Đó là một trong những nguyên nhân khiến chúng coi trọng Đồng Bá Y Lữ.

- Nghe khẩu khí người hình như còn nguyên nhân thứ hai?

Sở Tiêu Phong cười gằn:

- Người thừa nhận người không phải là Tiết Hàn rồi chứ?

- Ta không phải Tiết Hàn thì ta là ai?

- Du Tam Kỳ!

- Người khẳng định là thế?

- Đúng vậy!

- Hay lắm, cứ cho ta là Du Tam Kỳ đi, ta hy vọng được biết nguyên nhân thứ hai là gì?

- Người rất quan tâm tới việc ấy, đủ chứng minh người chính là Du Tam Kỳ.

- Tại sao?

- Tại vì chỉ có Du Tam Kỳ mới quan tâm tới việc ấy.

- Cứ cho ta là Du Tam Kỳ thì có sao?

Sở Tiêu Phong mỉm cười:

- Ngoài nhờ y thuật của người che đậy ra, chắc phải còn một nguyên nhân quan trọng hơn mới khiến bọn bí mật kia còn chọn Đồng Bá Y Lữ làm căn cứ.

Du Tam Kỳ nhún vai:

- Nguyên nhân ấy là gì?

Sở Tiêu Phong trầm ngâm một lát:

- Người định thử ta?

Du Tam Kỳ cười nhạt:

- Ta muốn hiểu người sự thực biết ít hay nhiều?

- Y đạo của họ Du người cũng có nét độc đáo, nhưng xét về toàn bộ giang hồ mà nói, Đồng Bá Y Lữ không thể kể là một tộc gia hiển hách và cũng chẳng có tài nghệ gì kỳ tuyệt trong thiên hạ. Chúng chọn nơi ở của người có thể là về địa lý có cái gì đặc thù.

- Sở Tiêu Phong, người mới chút tuổi đầu mà đã biết nhiều đến thế. Thật không phải là điều hay đâu.

Dừng lại một chút, Du Tam Kỳ long mắt:

- Sau khi giết chết Tiểu Hồng, nếu như ta an toàn ra đi được may ra các người còn chút hy vọng sống sót. Nhưng bất hạnh thay, các người lại phát giác ra ta.

- Như vậy rồi sao?

- Nếu như ta không rời khỏi được nơi đây, bọn đồng đảng ta sẽ khai triển toàn lực tấn công. Ba mươi sáu sát thủ đệ nhất sẽ tức thời đến đây.

Du Tam Kỳ, trước khi gặp người, chúng ta gặp không ít sát thủ do chúng sai đến và đã trải qua không ít hung hiểm, thế mà chúng ta chẳng chút gì sợ hãi. Nhưng có điều này ta vẫn chưa hiểu rõ...

- Điều mà người chưa hiểu có thể ta giải đáp cho người được.

- Vì sao các người lại chọn đúng thời gian này xuất thủ?

- Người muốn nói là thời gian trùng với lúc Xuân Thu Bút xuất hiện chẳng?

- Đúng vậy, thiên hạ võ lâm đồng đạo ai cũng tôn trọng Xuân Thu Bút, còn các người...

Du Tam Kỳ cắt lời:

- Chúng ta chẳng coi cái tên Xuân Thu Bút ra gì cả!

Sở Tiêu Phong gật đầu:

- Các người cố ý khiêu chiến với Xuân Thu Bút?

- Không nhất thiết như thế, chúng ta chỉ không muốn uổng phí thời gian mà thôi.

- Có lẽ nhân vật lãnh đạo bọn người là người bản lãnh cực cao?

- Người hiểu như vậy là tốt. Bây giờ ta có thể rời bỏ nơi đây được chưa?

Sở Tiêu Phong mỉm cười:

- Người không lo sợ cho sự sinh tử của người ư?

Du Tam Kỳ đáp ứng:

- Ta... ta... tại sao...

- Du Tam Kỳ, ta có thể tha thứ cho người, nhưng bọn chúng không tha cho người đâu.

- Sở Tiêu Phong, người nói là bọn chúng có thể giết ta?

- Chúng có giết người hay không có lẽ người cũng tự biết rồi.

Du Tam Kỳ cười nhạt:

- Đa tạ các hạ cho biết, tại hạ có thể ra đi được hay chưa?

Giang Phi Tinh bước tới cười gằn:

- Người đã giết người sao lại bỏ đi dễ dàng như thế được?

Du Tam Kỳ cũng cười:

- Sở Tiêu Phong, không biết tại hạ có được an toàn khi rời bỏ nơi đây không?

Sở Tiêu Phong đáp:

- Có thể an phận được lắm. Bất quá chúng ta chẳng được đền bù gì ư?

- Tại hạ hiểu rõ rồi.

Đột nhiên hấn vung hai tay lên cao quá đầu, mười ngón tay cong lại cười khẩy:

- Sở Tiêu Phong. Người hãy đến gần đây, ta sẽ nói cho nghe.

Sau khi tra kiếm vào vỏ, Sở Tiêu Phong ung dung bước tới. Du Tam Kỳ hạ âm thanh xuống cực nhỏ, chỉ nói một mình Sở Tiêu Phong nghe. Hai người không nói gì nhiều, đại khái chỉ trong vòng ba bốn câu gì đó thôi, bỗng thấy Sở Tiêu Phong gật đầu:

- Được lắm! Xin mời Du huynh tùy tiện.

Giang Phi Tinh chau đôi lông mày rậm:

- Huynh đệ, sao tha hấn dễ dàng thế?

Sở Tiêu Phong đáp:

- Hấn đã đền bù cho ta, cứ để hấn đi.

Trong quần hùng, Sở Tiêu Phong rất được họ tín nhiệm, hà huống đến Giang Phi Tinh mà còn không cản được, nên ai nấy đều nhận thấy không đủ khả năng ngăn cản chàng.

Nhìn theo bóng Du Tam Kỳ đi xa, Sở Tiêu Phong cất cao giọng nói vọng theo:

- Du huynh, nếu như huynh thoát chết, chúng ta xin hoan nghênh sự trở về của huynh.

Du Tam Kỳ quay đầu lại mỉm cười:

- Theo tại hạ, chúng có nhiều lý do để giết tại hạ, thế nhưng cứ thử xem phán đoán của tại hạ có đúng hay không?

Hấn gia tăng cước bộ mất dạng. Giang Phi Tinh vội hỏi:

- Huynh đệ, sao lại thả cho hấn ra đi?

Diễn Bá Liệt vẫn hậm hực tiếp lời:

- Chúng ta đã chết không ít, đến nỗi người mà chúng ta muốn bảo vệ cũng bị chúng giết rồi.

Sở Tiêu Phong đáp:

- Tiểu Hồng không có giá trị gì cần bảo vệ, chúng ta chỉ cần bảo vệ những bí mật mà nàng giữ ở trong lòng đó thôi.

Diễn Bá Liệt vẫn hậm hực:

- Ít nhất nàng cũng đã có ý hướng hối cải mà chúng ta không giữ mạng sống cho nàng được.

- Không cần tự trách nữa, chúng ta đã làm hết sức của chúng ta. Thuật dị dung của Du Tam Kỳ lừa bịp được cả Tiết cô nương, thì làm sao chúng ta để phòng nổi?

Diễn Bá Liệt chưa chịu thôi:

- Sở huynh, dù Tiểu Hồng không chết đi nữa, chúng ta cũng không nên để cho họ Du kia tự do.

- Cái chết của Tiểu Hồng dù sao cũng dĩ vãng mà nàng vẫn chưa cho chúng ta biết gì nhiều về bọn người bí mật kia. Vì vậy chúng ta còn cần đến Du Tam Kỳ.

Hồ Phùng Xuân xen vào:

- Sở thiếu huynh, hắn đã nói gì với thiếu huynh?

Chàng đáp:

...(thiếu một đoạn, trang 25, 26 cuốn 6)...

- Còn như thân phận hắn không cao tất sẽ bị trừng phạt tàn nhẫn.

- Dù hắn có bị trừng phạt đi nữa chúng ta làm sao mà biết?

- Nếu chúng giết Du Tam Kỳ thế nào cũng tìm cách cho chúng ta nhìn thấy xác hắn.

- Sở huynh đệ, hiện tại chúng ta cần làm gì?

Chàng mỉm cười:

- Hiện tại kẻ địch vẫn ẩn trong bóng tối, chúng ta ngoài sự cẩn mật để phòng chuẩn bị ứng phó cũng chẳng còn cách nào khác.

Diễn Bá Liệt ngửa ngáy:

- Nói như vậy chúng ta đành cứ ngồi yên mà đợi địch sao?

- Chư vị yên tâm, luận theo tình thế hiện nay, chúng quyết tìm mọi cách gây chiến với ta ngay đây thôi.

Bạch Mi đại sư cau mày:

- Chẳng lẽ bọn người bí mật kia thật có liên quan đến Xuân Thu Bút ư?

Chàng đáp:

- Đại sư đức cao vọng trọng, đối với việc của Xuân Thu Bút, chắc có chút ít...

Bạch Mi đại sư gật đầu:

- Đó là việc năm năm trước đây. Phương trượng của tệt tự chiêu tập hai bên đệ tử tăng tục bản môn về bàn luận công việc riêng. Lúc ấy trong bản chùa có vị trưởng lão trí tuệ cao nhất, tỏ ý hoài nghi Xuân Thu Bút, nhưng chưa dám nói ra nguyên nhân.

Hồ Phùng Xuân xen vào giữa câu chuyện:

- Về việc ấy hình như trong giới giang hồ ít ai biết.

- Đúng vậy. Vì đó chỉ là sự thương nghị trong nội bộ bản môn, các đệ tử tăng tục tham dự đều là những người có thân phận rất cao. Vả chăng, tên tuổi Xuân Thu Bút đang như mặt trời ngời sáng, bản môn không dám đem câu chuyện bàn luận ấy lọt vào giang hồ.

- Sau này, quý tự giải quyết ra sao?

- Việc ấy rất cơ mật, các trưởng lão của tệt môn quyết định hai điều. Một là cầu xin Xuân Thu Bút công khai xuất hiện, và như vậy trước tiên là phải tìm cho ra Xuân Thu Bút. Lúc ấy bản phái sai tám đệ tử, bốn tăng bốn tục cải trang bằng thuật dịch dung hỗn nhập vào giang hồ.

Đó đúng là câu chuyện ẩn mật chưa ai biết khiến mọi người ngẩn ngơ. Sở Tiêu Phong hỏi:

- Đại sư, sau thế nào? Có tìm được Xuân Thu Bút hay không?

Bạch Mi đại sư nói:

- Tám đệ tử ấy phân thành hai nhóm, một nhóm tìm kiếm tung tích Xuân Thu Bút đã có gởi tin về.

- Tin thế nào?

- Kết quả đầu tiên của họ cho biết mọi việc đều xác thực, chứng minh Xuân Thu Bút là người thần thông và các định địa vị Xuân Thu Bút trong giang hồ đáng được kính trọng.

Sở Tiêu Phong hỏi:

- Quý tự mất bao nhiêu năm mới chứng minh được điều ấy?

- Mất bốn năm. Hai năm trước họ đã quay về Thiếu Lâm tự kể rõ quá trình tìm kiếm chứng minh. Vì vậy Thiếu Lâm phái không còn nghi ngờ gì thân phận Xuân Thu Bút nữa.

- Còn những người điều tra Xuân Thu Bút ở nhóm thứ hai ra sao?

- Bốn người nhóm thứ hai, như những hòn đá rơi xuống biển, đến nay chẳng hề có tin tức gì.

- Họ không hề liên lạc gì với quý tự sao?

- Nguyên là mỗi năm một lần, họ phải bí mật liên lạc với bản môn. Nhưng ngoài năm đầu tiên có liên lạc, ba năm sau không hề có tin tức gì của họ nữa.

Giang Phi Tinh thở dài:

- Phải chăng họ đã gặp nguy hiểm?

Bạch Mi đại sư cũng thở dài:

- Ôi! Bảy tám phần mười có lẽ đúng là thế rồi, hay ít ra hoàn cảnh của họ không cho phép họ liên lạc với bản môn.

Bổng Hồ Phùng Xuân xen vào:

- Chư vị kể chuyện này khiến lão phu nhớ lại một việc.

Bạch Mi đại sư hỏi:

- Là việc gì?

Hồ Phùng Xuân nói:

- Ba năm trước, lão phu đến Hoàng Sơn hái thuốc có gặp một người đang sắp chết...

Bạch Mi đại sư vội vàng hỏi:

- Có phải là đệ tử Thiếu Lâm không? Tên y là gì?

- Y không nói tên, vì lúc ấy y nói đã khó khăn lắm rồi. Chỉ còn dùng tay viết xuống đất hai chữ “Thiếu Lâm” rồi tắt thở.

- Tuổi y độ bao nhiêu?

Hồ Phùng Xuân trầm ngâm một chút:

- Độ hơn năm mươi.

Sở Tiêu Phong hỏi:

- Hồ lão không tận lực thử cứu y ư?

- Ta nghĩ nếu lúc ấy ta dùng chân khí đẩy vào mệnh môn y, có thể giúp y tỉnh táo lại đôi chút và nói ra điều bí mật gì đó, nhưng tiếc thay lúc ấy ta có chút hiểu lầm.

Bạch Mi đại sư hỏi:

- Hiểu lầm gì vậy?

- Vì lúc ấy y cải trang làm một gã tiểu phu, nên khi viết hai chữ “Thiếu Lâm” ta tưởng lầm y muốn nói y chết vì thủ phạm là đệ tử Thiếu Lâm, đệ tử Thiếu Lâm đã giết người tất người bị giết đó không phải là người tốt. Vì ta không muốn mua thêm phiền não nên bỏ đó ra đi.

Sở Tiêu Phong gật đầu:

- Như vậy là may cho Hồ lão đấy.

- Sở huynh đệ nói vậy là sao?

Sở Tiêu Phong nói:

- Vì nếu Hồ lão ra tay cứu y, có thể đã biết được ít điều bí mật, nhưng Hồ lão cũng không chắc đem điều bí mật ấy mà ra khỏi Hoàng sơn được.

Hồ Phùng Xuân nhẹ thở dài:

- Sở đệ có ý nói bọn chúng vẫn ngấm ngầm quan sát?

- Tuyệt đối là như thế, nhưng Hồ lão đã không tạo cho chúng sự hoài nghi, thì có thể tên nào giám sát quanh đó lúc ấy nhận biết Hồ lão đã không mang gì bí mật ra khỏi Hoàng Sơn, nên coi như được hãn tha cho.

Hồ Phùng Xuân gật đầu:

- Điều ấy cũng có lý. Sau việc ấy lão phu trực giác có người ở trong bóng tối theo dõi, cho đến khi đến tận Lư Châu, cảm giác ấy mới dứt.

- Hồ lão, đó không phải chỉ là cảm giác thôi đâu mà là sự thật. Đúng là phải có người theo dõi Hồ lão.

Hồ Phùng Xuân lại gật đầu.

Điều đáng ngạc nhiên là suốt trong ngày đó không có người nào tìm đến khiêu chiến. Giang Phi Tinh, Sở Tiêu Phong, Bạch Mai đại sư cũng lợi dụng cơ hội ấy thay nhau truyền thụ cho các anh hùng nhiều chiêu đao pháp, kiếm pháp, chưởng pháp độc môn của họ. Tiết Y Nương luôn luôn theo sát Sở Tiêu Phong,

sắc mặt nàng lúc nào cũng u oán buồn bã. Nàng dường như cố khắc chế sự đau khổ trong lòng, nhưng nét bi thương vẫn không giấu hết được. Nàng là một nữ nhân tuyệt sắc nên vẻ u buồn phản phát càng tôn xưng sắc đẹp nàng hơn. Sắc đẹp ấy dễ làm lòng người lay động. Nàng luôn luôn đi theo sau Sở Tiêu Phong tựa như nếu bị xa chàng trên đời này không còn chỗ nào cho nàng dung thân nữa.

Giang Phi Tinh ghé lại bên Sở Tiêu Phong, hạ giọng cảnh giác:

- Sở huynh đệ nên hỏi Tiết cô nương xem nàng định xử sự ra sao?

Câu ấy vừa cảnh giác vừa biểu lộ sự quan tâm với chàng. Sở Tiêu Phong mỉm cười nhìn Tiết Y Nương:

- Tiết cô nương, xin mời ngồi xuống đây, tại hạ có việc cần nói.

Chàng bước chậm xuống một sườn núi ngồi lên một tảng đá. Tiết Y Nương uyển chuyển bước tới hết sức ôn nhu ghé ngồi xuống cạnh chàng.

Sở Tiêu Phong vào đề liền:

- Cô nương có dự tính gì không?

Tiết Y Nương u oán lắc đầu:

- Không. Một nữ nhân đã mất song thân lưu lạc như muội đây có gì để dự tính?

Sở Tiêu Phong mỉm cười:

- Cô nương phải chăng lệnh huynh cùng đến đây với cô nương?

- Hôm gia phụ bị bắt, muội hoang mang hoảng hốt, đột nhiên y về đem muội cùng đi tìm gia phụ, như vậy cũng coi như cùng đến.

- Sự thật giả của lệnh lang, lẽ nào cô nương không phân biệt được?

- Tiết Hàn quanh năm bôn tẩu giang hồ, nên huynh muội tiếng là huynh muội, nhưng rất ít có cơ hội gặp nhau.

Nàng nhẹ thở dài tiếp lời:

- Người ấy có thuật dịch dung quá cao minh. Tiểu muội căn bản không phân biệt được, nhưng trong trí nhớ của muội, hắc cực giống Tiết Hàn.

- Cô nương, lẽ nào cả đến thanh âm cũng giống hoàn toàn sao?

- Rất giống, rất giống. Thực sự tiểu muội nhận không ra.

Nàng lại thở dài u oán:

- Có lần tiểu muội cũng có hoài nghi, đó là đêm bỗng nhiên hắc dụng tới

muội. Hôm ấy hần uống rượu say, việc qua rồi, hần rất ngượng nghịu ăn năn. Tuy muội có chút nghi ngờ, nhưng rồi lại bị hần lừa dối.

Sở Tiêu Phong cười nhẹ:

- Đáng thương thay, huynh muội gặp nhau mà không nhận. Ôi, kể ra việc ấy khó mà tin cho nổi!

- Sở thiếu huynh phải chăng không tin tiểu muội?

- Cô nương, về việc ấy thực sự khó mà tin được.

Tiết Y Nương từ từ đứng dậy:

- Tiểu muội hiểu rồi. Thiếu huynh sợ tiểu muội cũng là người của bọn bí mật kia. Tiểu muội xin giã từ.

Nàng chuyển thân đi liền, Sở Tiêu Phong gọi:

- Dừng lại!

Tiết Y Nương dừng chân, chậm rãi quay đầu:

- Sở Tiêu Phong, phải chăng thiếu huynh muốn giữ tiểu muội lại mới yên tâm?

- Tiết cô nương, bọn chúng có tha cho cô nương chăng?

- Không biết nữa!

Sở Tiêu Phong cũng đứng lên:

- Tại hạ xin tiễn cô nương một đoạn.

Nàng u buồn nói:

- Đa tạ Sở thiếu huynh!

Dứt lời cất bước từ từ đi tới trước, hai người đi rất mau đã bị một mảnh rừng che khuất. Hồ Phùng Xuân vội vàng hấp tấp:

- Giang huynh, chúng ta có nên đi theo tiếp viện Sở huynh đệ?

Giang Phi Tinh khoát tay:

- Không cần thiết. Sở huynh đệ là người cơ trí sẽ tự biết an bài.

Tiết Y Nương vượt qua mấy đám cây rậm, ngẩng đầu nhìn mặt trời đang xuống núi, mỉm cười nói:

- Sở thiếu huynh, đưa nhau ngàn dặm cũng đến lúc chia tay, xin mời dừng bước.

Sở Tiêu Phong hỏi:

- Cô nương không sợ một chút nào sao?
- Sợ chứ! Nhưng tiểu muội không còn cách chọn lựa nào khác.

Chàng cười nhạt:

- Cô nương tuy đã cải trang rất giống, nhưng tiếc rằng vẫn còn sơ hở.
- Sở thiếu huynh. Tiểu muội đã đủ khổ sở lắm rồi, xin đừng biếm nhẽ thêm nữa.
- Xem ra thiên tài về cải trang của cô nương còn cao hơn cả Du Tam Kỳ giả mạo Tiết Hàn nữa đấy.

Tiết Y Nương giận dữ:

- Sở Tiêu Phong, các hạ không cho ta ở nữa thì thôi. Hà tất phải lăng nhục ta.
- Cô nương có cần tại hạ phải nói thẳng chỗ sơ hở của cô nương không?
- Được! Cứ nói!
- Thứ nhất, cô nương thay đổi quá mau. Vả chăng khi Du Tam Kỳ bắn ám khí cũng chẳng phải có ý bắn trúng cô nương đâu, nếu tại hạ không kịp xuất kiếm đánh rơi mấy ám khí ấy thì tại hạ bị tử thương không phải cô nương.
- Giải thích như các hạ thật khó nghe!
- Thôi được. Thêm một việc nữa, cô nương có biết khi Du Tam Kỳ ra đi, hắn nói gì với tại hạ không?
- Hắn nói ta với hắn là cùng một bọn chứ gì?
- Không phải vậy đâu. Hắn chỉ dặn tại hạ tốt nhất là đừng để cô nương ra đi.
- Tại sao vậy?
- Tại sao ư? Cô nương phải hiểu rõ hơn tại hạ chứ?
- Hắn nói vậy.

Sở Tiêu Phong nghiêm mặt:

- Cô nương. Tại hạ không nói thẳng việc này trước mặt đông đủ mọi người, cô nương có biết tại sao không?
- Không biết!
- Vì nếu tại hạ nói thẳng ra, cô nương khó mà rời khỏi nơi đây.

- Nói vậy là các hạ thương hương tiếc ngọc?

- Điều ấy không dám. Chỉ vì tại hạ tự hiểu, giết cô nương không bằng tha cho cô nương.

- Các hạ đâu có cách nào chứng minh ta không phải là Tiết Y Nương.

- Cô nương, điều ấy hình như không cần chứng minh. Huynh muội ruột thịt sao lại có chuyện không nhận ra nhau. Vả chăng, việc lệnh tôn bị bắt nghe ra quá giản đơn sơ lược. Vì vậy khó mà tin cho nổi.

Tiết Y Nương mỉm cười diễm lệ:

- Sở Tiêu Phong, phải chăng các hạ nghi ngờ ta ngay từ đầu?

- Khi chúng ta hoài nghi Tiết Hàn, đồng thời cũng hoài nghi cô nương. Tiết Hàn lộ đuôi chồn mà chúng ta vẫn không giữ hẩn lại. Cô nương, Sở mỗ tuy là kẻ mới vào chốn giang hồ, nhưng ở nơi này không thiếu gì những người già dặn giang hồ khác. Cô nương giả trang đến bây giờ mới bại lộ cũng là giỏi lắm rồi.

- Sở Tiêu Phong, xem ra các hạ cũng chẳng khác gì một con cáo chử đầu có ngây thơ để gạt gì?

- Cô nương quá khen.

- Bất luận các hạ đối xử với ta ra sao, ta cũng có lời khen các hạ thông minh lắm đó.

- Cô nương quá khen tại hạ mất rồi.

- Bây giờ các hạ đã hiểu rõ ta, các hạ có ý lưu giữ ta lại chứ?

- Không cần. Nhưng tại hạ mong cô nương mang lời của tại hạ đến...

- Mang đến cho ai?

- Chủ nhân của cô nương.

- Nói ra sao?

- Xin nói với hẩn con cáo đã lộ đuôi rồi, khỏi cần giả cải trang lừa đảo nhau. Chúng ta mong được gặp hẩn giải quyết mọi việc cho xong.

Tiết Y Nương trầm ngâm:

- Được. Ta sẽ chuyển lời nhắn cho các hạ. Nhưng thật sự chẳng có ích lợi gì đâu.

- Tại vì sao?

- Các hạ tưởng rằng ta có quyền gặp chủ nhân thực sự được sao?

- Chẳng lẽ cô nương cũng chỉ là một tay sai làm theo mệnh lệnh của người khác dưới chủ nhân?

- Thân phận ta tuy có hơi cao mới phải bảo toàn bộ mặt thật, nhưng gặp chủ nhân thực sự không phải là dễ dàng gì.

Sở Tiêu Phong thở dài:

- Thật là nhóm người đáng sợ.

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nhưng tại hạ đến giờ vẫn chưa hiểu vì sao cô nương lại chịu bị sai khiến như thế?

- Đó không phải hoàn toàn bị uy hiếp, mà do chúng có phương pháp chế ngự rất đặc biệt.

- Cô nương hãy chuyển lời giúp tại hạ đến vị chủ nhân ấy, nói rằng tại hạ khiêu chiến...

- Khiêu chiến với ai?

- Là...

Tiết Y Nương thở dài:

- Sở huynh, có một việc này không biết huynh có rõ chưa?

- Chuyện gì vậy?

- Huynh tuy thông minh đáng sợ, nhưng cũng còn là một người còn quá nhiều tình cảm.

- Thật vậy sao? Tại hạ xin ghi nhận, nhưng cô nương ơi, cô nương cũng là một nữ hài tử thông minh bằng tuyết, trong tâm cô nương chắc chắn cũng phân biệt thế nào thị phi, phải trái. Chỉ vì cô nương không có dũng khí thừa nhận đấy thôi.

- Ta... Ta không có quyền phân biệt thị phi phải trái, theo ý ta, ta chỉ biết ta cần phải làm thế nào mà thôi.

- Cô nương cần phải làm những gì?

- Các hạ đã mấy lần phá hoại hành động của chúng ta khiến Đại tiên sinh rất quan tâm.

Sở Tiêu Phong vội ngắt lời:

- Đại tiên sinh là ai?

Tiết Y Nương nhìn chàng, gật đầu:

- Sở huynh, Đại tiên sinh chỉ là một cái tên dùng để xưng hô. Hẳn là ai, ta cũng không biết nữa.

- Cô nương có thể không biết Đại tiên sinh là ai thật, nhưng tại hạ đã hiểu. Hẳn là nhân vật chủ não trong nhóm người bí mật của cô nương.

- Đại tiên sinh là nhân vật tối cao lớn rộng như bao gồm hết đất trời.

- Tại hạ hiểu. Đại tiên sinh là cấp cao nhất rồi đến tiên sinh như cái tên Lục tiên sinh.Ồ, nhắc đến chuyện này tại hạ không khỏi khâm phục sự an bài của chúng.

- Huynh khâm phục điều gì?

- Chúng không thêm gọi nhau là giáo chủ hay môn chủ, mà chỉ gọi nhau là tiên sinh như những người bình thường. Nhưng phạm đã gây ác, tất có ngày bị lộ diện, đó là lẽ đương nhiên. Mà ngày ấy chắc cũng chẳng còn xa gì.

- Ta khâm phục Sở huynh lắm, huynh còn trẻ tuổi mà đã tinh tường đến thế thật là hiếm có. Nhưng Sở Tiêu Phong, huynh không thành công được đâu, chưa có ai trên đời này thắng được Đại tiên sinh.

Sở Tiêu Phong nghiêm sắc:

- Cô nương, chống lại Đại tiên sinh đâu chỉ có một mình Sở Tiêu Phong, về trí tuệ kinh nghiệm. Sở mỗ này đâu có gì?

- Không là các hạ thì là ai?

- Tất cả những ai đứng về chính nghĩa trong giang hồ.

Tiết Y Nương hừ một tiếng lạnh:

- Chúng ta nói tới đây là đủ rồi, tiểu muội xin cáo từ!

- Cô nương cần phải cho tại hạ biết một việc nữa mới có thể đi được. Tiết Hàn là ai mà Du Tam Kỳ lại phải cải trang thành lệnh huynh.

- Vì Du Tam Kỳ là chồng của ta, các hạ hiểu chưa?

Sở Tiêu Phong cười khẩy:

- Thảo nào... Du phu nhân, phải chăng bây giờ phu nhân đang lo sợ cho số phận của phu quân?

- Ta không cần lo cho số phận trượng phu ta, vì chàng là một người cực thông tuệ tài năng.

- Du phu nhân có lẽ có giao tình đặc biệt với Đại tiên sinh nên mới tự tin đến thế, nhưng bây giờ thân phận phu nhân đã bại lộ. E rằng có điều khó ngờ xảy ra.

- Bây giờ ta đã có thể ra đi được rồi chứ?

- Được, xin mời Du phu nhân.

Nhưng Tiết Y Nương vẫn chưa chịu đi ngay, nàng quét mắt nhìn lại chàng:

- Sở Tiêu Phong, các hạ hỏi ta đã nhiều. Ta có thể hỏi lại các hạ vài câu không?

- Được, mời phu nhân.

- Các hạ là đệ tử Vô Cực Môn. Tại sao lại hỗn nhập với bọn đủ mọi môn phái như hôm nay?

Chàng mỉm cười:

- Cái ấy phu nhân suy nghĩ chút ít sẽ tự hiểu. Có phải Vô Cực Môn đã bị tiêu diệt bởi bọn người bí mật ấy không? Tại sao chúng lại cần đối phó với Vô Cực Môn? Mấy vị sư huynh bội phản của tại hạ phải chăng cũng là người của chúng?

- Những vấn đề ấy ta không thể trả lời được.

- Vậy thì hãy mời phu nhân lên đường.

Dứt câu ấy, chàng xoay lưng đi trở lại hướng cũ. Tiết Y Nương ngẩn người nhìn theo chàng, thần sắc có chút gì lạ lùng. Đột ngột, nàng phi thân vọt lên cao, giữa lưng chừng nàng chuyển đảo thân bắn ra xa ba bốn trượng. Hai chân vừa điểm mạnh xuống đất lập tức bắn lên, kinh công nàng quả nhiên rất cao cường, chỉ trong chớp mắt đã biến mất giữa núi rừng.

Giang Phi Tinh và Hồ Phùng Xuân đã kịp thời chạy đến đón Sở Tiêu Phong. Hồ Phùng Xuân vội bảo:

- Vừa rồi có hai người cho biết chúng biết một con đường tắt, chỉ cần hai ngày là có thể đến được Ánh Nhật nhai.

Ngày thứ hai khi mặt trời lên đến đỉnh đầu, quần hùng theo thứ tự lên đường. Giang Phi Tinh, Sở Tiêu Phong, Điền Bá Liệt, Đàm Chí Viễn, Hà Nhược Ba, Hồ Phùng Xuân tổng cộng bảy người đi trước mở đường. Bạch Mi đại sư và mười hai lộ pháp kim cương đi sau cùng. Ở giữa là Thành Trung Nhạc và quần hùng gần trăm nhân số. Trên đường đi Sở Tiêu Phong nói với Hồ Phùng Xuân:

- Hồ lão, theo ý tại hạ, chúng ta gần đến Ánh Nhật nhai. Hãy nghỉ lại đợi

sáng mai trời sáng sẽ đến nơi.

- Tại sao vậy Sở đệ?
- Còn mấy ngày nữa mới đến ngày Xuân Thu Bút xuất hiện?

Hồ Phùng Xuân nhẩm tính rồi đáp:

- Sáu ngày.
- Chúng ta hãy lợi dụng mấy ngày còn lại bố trí lực lượng trước ở Ánh Nhật nhai.
- Sở đệ có kế hoạch gì phải không?

Chàng ghé vào tai Hồ Phùng Xuân nói mấy câu, Hồ Phùng Xuân liên tục gật đầu:

- Được, được lắm! Sở đệ cứ giấu kín hành tung, còn bao nhiêu việc bảo vệ ở đây lão hủ xin chu toàn.

———— o0o ————

Nơi gọi là Ánh Nhật nhai là một ngọn núi cao vọt ngất trời, một mặt là vách núi dựng đứng trơn trượt, một mặt là sườn nghiêng tà tà tạo thành một sườn núi đã tự nhiên bằng phẳng. Cách ba ngày mới tới ngày Xuân Thu Bút xuất hiện, sơn cốc này vẫn u tĩnh một cách lạ lùng. Đột nhiên nơi sườn núi xuất hiện một gã tiểu phu vai vác bó củi chậm chậm đi đến. Gã đặt bó củi xuống sườn núi đứng dậy nhẹ thở phào rút khăn ra lau mồ hôi lấm tấm trên trán. Gã tiểu phu ấy chính là Sở Tiêu Phong hóa trang, chàng nhìn ngắm Ánh Nhật nhai một lúc, lòng chàng đột nhiên rung động. Ngoài bề mặt Ánh Nhật nhai như một cốc núi bình thường, nhưng sự thực hình thể của nó cực kỳ hiếm ác. Nếu như chặn hai mặt cốc núi này lại Ánh Nhật nhai sẽ thành một tử địa.

Sở Tiêu Phong nghĩ thầm:

- Tại sao Xuân Thu Bút lại chọn nơi này mà xuất hiện? Không biết dụng tâm là gì? Y có thật phải là Xuân Thu Bút hay không? Hoặc là Xuân Thu Bút có nắm vững mọi biến cố trong giang hồ hay không?

Đối với những việc ấy chàng còn nhiều hoài nghi, hình thể của Ánh Nhật nhai lại càng làm chàng hoài nghi thêm.

Thình lình một bóng người xuất hiện trong tầm mắt chàng, chậm chậm đang đi về phía Sở Tiêu Phong. Chàng đã phát hiện rất sớm, nhưng cứ vờ như không

trông thấy từ từ lắng nghe tiếng chân động tới gần đến bên chàng. Chỉ nghe có tiếng hắng giọng vọng đến:

- Nơi này không có cây cối sao lại có tiểu phu tìm tới?

Lời nói và âm giọng vẫn vẻ như của một thư sinh. Sở Tiêu Phong từ từ xoay đầu lại nhìn người ấy. Gã mặc áo màu lam tay cầm quạt, quả nhiên là một thư sinh. Sở Tiêu Phong chậm rãi nói:

- Tiểu nhân tiểu phu nhưng cũng biết chút ít sách vở, nên rất thích thưởng thức phong cảnh đẹp nơi đây.

Người áo lam ấy cười nhạt:

- Các hạ đã đọc sách sao còn làm tiểu phu, phải là có dụng tâm gì không?

Sở Tiêu Phong cung tay:

- Các hạ là...

- Tại hạ Văn Tử Tiêu.

- Thì ra là Văn huynh.

- Các hạ đừng xưng huynh đệ với ta.

- Thân phận tại hạ quá thấp kém chứ gì?

- Đúng vậy. Trừ phi các hạ phải nói ra tên họ chân chính để thử xem các hạ có xứng ngang hàng giao kết với ta hay không?

- Còn như lỡ tại hạ đúng chỉ là gã tiểu phu thì sao? Theo tại hạ cái tên Văn Tử Tiêu chưa chắc đã phải là tên thật.

Văn Tử Tiêu quát lớn:

- Chớ ần nói hồ đồ với ta!

Gã phi thân đến trước mặt Sở Tiêu Phong, chàng hít mạnh một hơi:

- Bằng hữu định có ý muốn gì?

Văn Tử Tiêu gần giọng:

- Muốn ngươi phải nói thật.

- Tại hạ nói vốn toàn là thật.

- Ta không tin!

- Các hạ không tin, tại hạ không còn cách nào khác.

- Vẫn có cách.

- Xin được chỉ giáo!
- Cách tốt nhất, bất kể người là ai ta cũng phải giết người.
- Các hạ muốn giết người?
- Ở nơi này ngoài giết người ra, hình như không có cách giải quyết nào khác.
- Bằng hữu, có câu tục ngữ giết một ngàn người, chính ta cũng chết mất tám trăm, bằng hữu muốn giết tại hạ. Thứ nhất, tại vì sao vậy? Thứ hai, tại hạ không hề chịu bó tay đợi chết, nhất định sẽ đánh lại bằng hữu. Hãy suy nghĩ lại đi, lỡ ra bằng hữu không giết được tại hạ bị tại hạ giết như vậy không đáng tiếc lắm sao?

Văn Tử Tiêu cười lạnh:

- Thực ra ta chỉ muốn chặt một tay một chân của người thôi. Nhưng bây giờ người nhất định phải chết.

Sở Tiêu Phong nhún vai:

- Chặt một tay một chân sao bằng chết còn đỡ đau khổ hơn...

Sắc mặt lạnh lại, chàng tiếp:

- Vả chăng bằng hữu hãy suy nghĩ kỹ thử xem, bằng hữu có đủ khả năng giết tại hạ không đã chứ?
- Ta đã từng giết hàng trăm người, giết thêm một người có gì là khó?

Sở Tiêu Phong mỉm cười:

- Nói vậy là bằng hữu quyết động thủ ư?

Văn Tử Tiêu không đáp, tay hắn xuất chiêu điểm tới tức thì. Sở Tiêu Phong tràn thân qua tránh chiêu ấy, chàng phản công đập chưởng ngoặt tới Văn Tử Tiêu, tả chưởng Văn Tử Tiêu đảo mau lại đón chưởng chàng. Gã nói:

- Xem ra thân thủ người cũng khá đấy!

“Bình” một tiếng, song chưởng chạm nhau, kinh lực hai bên tương đương cả hai đều hơi lay động thân. Sở Tiêu Phong buông lời:

- Khách sáo, khách sáo quá. Công lực bằng hữu cũng không tầm thường đâu.

Trong lúc đối đáp, hai người vẫn tiếp tục động thủ trao đổi hơn mười chiêu. Tuy chỉ tấn công bằng tay không, nhưng vì khoảng cách hai bên rất gần, nên chỉ vươn tay đã chạm nhau. Chưởng chỉ trao qua đổi lại vùn vụt, biến hóa chớp nhoáng. Khi đánh đến chiêu thứ mười bảy, bất giác Văn Tử Tiêu lùi lại một bước.

Sở Tiêu Phong mỉm cười:

- Văn huynh định nhường ư?

Miệng chàng tuy nói như vậy, nhưng trong lòng ngấm ngầm kinh dị tự nghĩ:

- Võ công người này vừa cao, thủ pháp lại vừa mau không kém gì một cao thủ hiện nay!

Văn Tử Tiêu hơi biến sắc:

- Sự thật người là ai?

- Không cần biết tại hạ là ai, các hạ đã chứng minh được một điều.

- Điều gì?

- Các hạ không giết nổi tại hạ đâu.

- Võ công ta thua người một bậc, xin cáo từ!

———— o0o ————

HỒI 24

Nội Tình Bi Thiết



ở Tiêu Phong cười gằn:

- Dừng lại!

Văn Tử Tiêu đã vượt qua thân chàng hai bước, nghe câu ấy dừng chân lại hỏi:

- Người muốn gì nữa?
- Các hạ đi dễ dàng được thế sao?
- Người muốn lưu ta lại ư?
- Ít ra các hạ cũng phải để lại cái gì chứ?

Văn Tử Tiêu biến sắc:

- Người muốn ta để lại cái gì?
- Chỉ cần các hạ trả lời tại hạ vài câu thôi.
- Chắc là những câu rất khó trả lời?
- Cứ thử xem. Câu thứ nhất, các hạ thuộc về đẳng cấp nào?
- Đẳng cấp ư?
- Các người đều có đẳng cấp để phân biệt mà.
- Ta chẳng hiểu người có ý gì?
- Được! Tại hạ xin hỏi thẳng, các hạ có biết Du Tam Kỳ không?
- Du Tam Kỳ? Không!
- Thế còn Tiết Y Nương?
- Ta có nghe tên này nhưng không quen biết.
- Các hạ đến đây là có dụng tâm gì?
- Tra xét một việc!

Sở Tiêu Phong động tâm vội hỏi:

- Tra xét việc gì?

- Tra xét người, được không?
- Các hạ tuần tra Ánh Nhật nhai ư?
- Đúng vậy!
- Các hạ có phát hiện gì không?
- Người...
- Có quan hệ gì đến Xuân Thu Bút không?
- Không quan hệ gì cả!
- Thôi được, các hạ hãy để lại đây một cánh tay rồi hãy đi nhé!

Văn Tử Tiêu biến sắc:

- Người không thấy người đòi hỏi quá vô lý ư?

Sở Tiêu Phong gần giọng:

- Thế thì các hạ hãy dâng cúng ta một trăm chiêu. Nếu các hạ thắng xin cứ đi tùy tiện. Còn như các hạ thua hãy để lại một cánh tay hữu.

Văn Tử Tiêu lưỡng lự:

- Vừa rồi, chúng ta chưa phân được thắng bại ư?
- Ta rất tin ở võ công ta. Văn huynh, hãy đánh một trăm chiêu đi. Nếu chẳng may huynh có tổn thất gì cũng chưa bằng phải để lại một cánh tay đâu.

Văn Tử Tiêu không đáp, cánh quạt trong tay hắn bỗng xếp xoẹt lại đánh vụt tới. Sở Tiêu Phong lùi hai bước tránh đòn, rồi phân thủ đập tới một chưởng. Văn Tử Tiêu thu lại rồi chớp nhoáng vẽ một đường quét tới mạch môn Sở Tiêu Phong. Chàng dự định khuất phục đối phương trong thời gian ngắn vì vậy chưởng pháp chàng đánh ra cực kỳ ảo diệu.

Chưởng thế và kiếm pháp của Vô Cực Môn tuy không tầm thường, nhưng chưa thể kể là tinh hoa cao nhất võ lâm, nếu sử dụng võ học Vô Cực Môn đối phó với Văn Tử Tiêu thực sự không thể thắng ngay gã được. Còn kiếm phổ của lão Lục giữ ngựa đã tặng chàng chẳng những ghi chép những kiếm chiêu tinh kỳ, mà còn ghi chép cả về quyền pháp, chỉ, chưởng. Đồng thời Hoàng bang chủ Cái Bang cũng đã truyền dạy cho chàng bốn chiêu kỳ học. Đó là chưa kể đến quyết Hoàng Đồng là người tài tuệ tuyệt thế cũng dạy cho chàng không ít khẩu quyết võ công kỳ nọ. Những khẩu quyết võ công ấy đều là những tinh hoa trong kiếm chiêu, chưởng pháp, có uy lực rất lớn, nhưng một chiêu ấy đều độc lập không có tính liên quan với nhau, hoàn toàn chỉ dựa vào sự ứng biến lúc lâm địch. Sở Tiêu

Phong đã đem những loại võ công khác nhau ấy bổ xung hỗ tương và luyện tập hết sức thành thực.

Tay tả chàng xuất chiêu “Thiên ngoại lai vân”, đồng thời tay hữu ra chiêu “Càn khôn nhất trịch”, trên một chiêu, dưới một chiêu hoàn toàn không có mạch lạc. Văn Tử Tiêu xưa nay chưa hề gặp cao thủ như thế và chưa hề thấy loại võ công nào kỳ dị như thế, đành miễn cưỡng chống đỡ ba chiêu. Đến chiêu thứ tư, không còn cách nào chống đỡ nổi nữa, chưởng của Sở Tiêu Phong đập trúng vai hữu gã, chưởng ấy chàng chỉ dùng năm thành công lực. Vai hữu Văn Tử Tiêu lập tức đau như muốn nát xương. Văn Tử Tiêu nhăn mặt buông tay quật rơi xuống đất:

- Các hạ sử dụng quyền pháp gì thế?

Sở Tiêu Phong mỉm cười:

- Thế nào? Cần gì biết tên quyền pháp, chịu thua rồi chứ?

Văn Tử Tiêu cười gượng:

- Ta đã từng đánh nhau với cao thủ đệ nhất hiện nay, cũng tiếp được hơn sáu mươi chiêu mới chịu bại.

- Người ấy là ai?

- Cao tăng Thiếu Lâm Bạch Mi đại sư.

Sở Tiêu Phong mỉm cười:

- Việc ấy không cần biết. Bây giờ các hạ chuẩn bị để lại cái gì đây?

Văn Tử Tiêu buông thông:

- Tính mạng!

- Tại hạ không cần tính mạng của các hạ.

- Không biết người cần hay không, ta tự nguyện để lại tính mạng lại ở đây.

- Chuyện sinh tử không phải là chuyện dễ, tại sao Văn huynh nhất định muốn chết?

- Ta đã bại trong bốn chiêu của người, ta dù có sống trên đời cũng chẳng có thú vị gì nữa...

Gã tiếng nói tiếp:

- Bất quá quyền pháp của người chẳng khác gì nước từ trời đổ xuống, hoàn toàn không có dấu hiệu gì cho biết môn phái nguồn gốc. Nói thật, ta bại mà vẫn

hoang mang, không hiểu vì sao nên trong lòng còn chưa phục lắm, nhưng dù sao cũng đã bại, nên tình nguyện chịu chết.

- Nếu tại hạ không cho Văn huynh chết thì sao?

- Người chặt một cánh tay ta, để suốt đời ta tàn phế như vậy sao bằng cái chết?

- Nghe khẩu khí các hạ cũng là trung thực đấy. Ô, tại hạ không biết nên xử trí sao bây giờ.

- Ta đã bại, tùy người...

Đột nhiên Sở Tiêu Phong bước lên một bước, vươn tay điểm một chỉ trúng huyết đạo Văn Tử Tiều. Chàng ôm lấy người gã chạy vòng lại sau một khối đá lớn buông gã xuống đất. Văn Tử Tiều tuy bị điểm huyết bất động, nhưng miệng vẫn còn nói được. Gã nhìn thẳng chàng, hỏi:

- Người định làm gì?

Sở Tiêu Phong bình thản đáp:

- Muốn bàn luận với các hạ.

- Ô! Chúng ta cần bàn cái gì?

- Tại hạ muốn biết sự thật, các hạ đến nơi này làm gì? Vâng lệnh ai đến đây?

Văn Tử Tiều trầm ngâm một lúc mới hỏi lại:

- Sự thật các hạ là ai?

- Sở Tiêu Phong, các hạ có nghe qua chứ?

- Có phải các người đến đây hai hôm nay?

Chàng gật đầu:

- Đúng vậy. Chúng ta đã đến theo con đường tắt xuyên qua núi.

Văn Tử Tiều chép miệng:

- Ta đã được lệnh chỉ nói người là một người rất khó đối phó, không ngờ hôm nay lại gặp chính người.

- Chẳng lẽ chư vị lại coi trọng tại hạ...

Văn Tử Tiều cắt lời:

- Coi trọng người đâu phải là điều hay cho người, sẽ có những “Tử vong sát

thủ” cao cường đến đối phó với người đấy. Người tính không bằng trời tính, không ngờ người lại tìm ra con đường tắt mà chính chúng ta cũng chưa biết.

- Sao gọi là “Tử vong sát thủ”?

- Ý nghĩa bốn chữ “Tử vong sát thủ” là chúng sẽ hủy diệt toàn bộ, khi chúng giao đấu chúng sẵn sàng chết cùng địch thủ.

Có lẽ tên họ Văn này cũng là một trong bọn “Tử vong sát thủ” ấy? Sở Tiêu Phong động tâm liền hỏi:

- Có ai chống lại “Tử vong sát thủ” không?

- Không thể, “Tử vong sát thủ” có khả năng tiêu diệt hết thảy, sức một người quyết không thể kháng cự được.

- Chúng có tài nghệ gì đáng sợ?

- Cái ấy xin tha cho ta không thể nói.

- Thôi được. Không nói chuyện ấy nữa, hãy bàn qua chuyện khác. Các hạ và Du Tam Kỳ phải chăng cùng người trong một hội một thuyền?

Văn Tử Tiêu trầm ngâm một lúc:

- Điều ấy ta cũng không thể trả lời:

- Ô! Chuyện gì tại hạ hỏi các hạ cũng không thể trả lời, thế thì các hạ hãy tự chọn chuyện gì có thể trả lời, chúng ta sẽ bàn về chuyện ấy được chăng?

- Ta nghĩ chúng ta chẳng có chuyện gì để bàn cả, người cứ giết ta đi.

- Giết các hạ ư?

- Đúng! Người chỉ cần cất nhẹ tay là ta đã có thể chết.

Sở Tiêu Phong mỉm cười, đột nhiên chàng đập nhẹ vào huyệt đạo giải khai cho gã, đồng thời nói:

- Mời các hạ tùy tiện ra đi.

Văn Tử Tiêu vươn vai, quả nhiên huyệt đạo đã được giải khai, gã chau mày:

- Sở Tiêu Phong, người điểm huyệt ta, đem ta lại đây. Bây giờ đột nhiên tha ta đi, sự thật người có dụng tâm gì?

- Nghe khẩu khí các hạ cũng là người trung hậu, ta không muốn làm tổn thương các hạ. Ta điểm huyệt các hạ đem các hạ đến đây chỉ có ý bảo toàn cho các hạ, ta tin rằng chung quanh đây vẫn có người quan sát.

Văn Tử Tiêu ngẩn mặt:

- Người...

Chàng cắt lời:

- Tại hạ muốn được nghe các hạ nói ra chút ít bí mật, nhưng các hạ không chịu nói. Tại hạ lại không ưng giết các hạ, nên chỉ còn cách tha cho các hạ đi.

- Tha ta? Không sợ ta tiết lộ bí mật của người sao?

- Sợ chứ!

- Thế sao người không giết ta diệt khẩu?

- Đó là chỗ khác nhau giữa tà ác và chính nghĩa đấy.

Chàng cung tay mặt nghiêm trang:

- Mời các hạ cứ tùy tiện ra đi.

Văn Tử Tiểu hơi cung tay:

- Ân tha mạng tất sẽ có ngày báo đáp.

Gã nhìn bó củi vất dưới đất, nói tiếp:

- Người nhất định cứ lưu lại đây sao?

Chàng đáp:

- Vâng, nhất định.

- Trước khi Xuân Thu Bút xuất hiện, nơi đây sẽ xảy ra rất nhiều hung hiểm đấy.

- Còn sau khi xuất hiện thì sao?

- Ít nhất nơi này cũng sẽ rất đông người, như vậy không đủ nguy hiểm rồi sao?

Chàng thành thật:

- Không giấu Văn huynh, dụng tâm của tại hạ lưu lại đây là để thấy Xuân Thu Bút xuất hiện đấy.

Văn Tử Tiểu trầm ngâm một chút rồi nói:

- Vậy thì trước tiên hãy dọn dẹp bó củi kia đi...

- Đa tạ chỉ giáo...

- Ta sẽ không tiết lộ những gì các hạ muốn giấu, nhưng trước sau gì các hạ cũng sẽ bị phát hiện.

Sở Tiêu Phong hỏi:

- Ý của Văn huynh phải chăng là trước khi Xuân Thu Bút xuất hiện, nơi sơn cốc này sẽ bị tra soát nghiêm mật một lần nữa?

- Không phải một lần mà rất nhiều lần, cơ hội đào thoát của các hạ không lớn lắm đâu.

- Văn huynh có thể thành thật trả lời tại hạ một câu được chăng?

- Các hạ cứ hỏi, nếu có thể trả lời được ta sẵn sàng.

- Bọn người bí mật của Văn huynh có liên quan gì với Xuân Thu Bút không?

Văn Tử Tiêu trầm ngâm rồi lắc đầu:

- Cứ theo ta biết thì không có quan hệ gì.

Sở Tiêu Phong gật đầu:

- Vậy là đủ rồi, mời Văn huynh tùy tiện.

Văn Tử Tiêu hỏi lại:

- Nếu các hạ quyết muốn nhìn thấy gì đó thì phía bắc trên ngọn núi kia có một cánh rừng nhỏ rậm rạp có thể che dấu hành tung, việc gì phải ẩn thân ở sơn cốc này?

- Văn huynh, thế sao huynh không đến đó, trên ngọn núi ấy tuy kín đáo nhưng cách xa nơi này quá.

- Có hơi xa một chút thật, nhưng an toàn hơn đây nhiều.

- Văn huynh, chỉ mong huynh đừng tiết lộ hành tung của tại hạ. Tiêu Phong này đã thừa cảm kích rồi, việc của tại hạ xin cứ để tại hạ tự lo.

Văn Tử Tiêu thở dài một tiếng xoay thân bỏ đi. Sở Tiêu Phong bước mau đến bên khối đá lớn nhấc bó củi liền phi thân đi luôn, chàng đã biết từ Văn Tử Tiêu trước khi Xuân Thu Bút xuất hiện nơi này sẽ bị rất đông người tuần tra vì không muốn thấy có ai biết được chuyện Xuân Thu Bút xuất hiện ở nơi đây. Chỉ cần biết điều ấy cũng là đủ lắm rồi.

Sở Tiêu Phong bỏ đi không lâu, lại có hai bóng nhân ảnh phi thân lên Ánh Nhật nhai, hai bóng ấy đều mặc y phục như Văn Tử Tiêu mau lẹ ẩn thân vào sau một tảng đá lớn. Hai bóng ấy là Sở Tiêu Phong và Giang Phi Tinh.

Giang Phi Tinh hạ nhỏ giọng:

- Sở đệ, ở đây thật sẽ nhìn thấy Xuân Thu Bút ư?

Sở Tiêu Phong đáp:

- Đại ca, đối với việc ấy tiểu đệ vẫn còn hoài nghi, bất quá trước khi có thể chứng minh, chúng ta nên đoán chắc.
- Sở đệ kể chuyện Văn Tử Tiểu sự thật là người thế nào?
- Gã không nói rõ ràng, nhưng nghe khẩu khí dường như gã cũng là người trong bọn bí mật kia.
- Nếu như Xuân Thu Bút cũng liên quan tới chúng, sự việc sẽ vô cùng phức tạp đấy.
- Đại ca, chân tướng rồi sẽ lộ rõ, sự việc này tuy phức tạp nhưng dù sao bây giờ chúng ta cũng đã cõi lưng cạp vắn đề là...
- Chúng ta sẽ làm sao?
- Chúng ta có cần phải động thủ với chúng hay không?
- Tiểu đệ cho rằng hiện nay chúng ta đã biết khá nhiều về chúng, vì càng biết nhiều, chúng càng cần phải giết chúng ta để diệt khẩu.
- Sở đệ sợ đấy ư?
- Không phải sợ, tiểu đệ chỉ muốn nói là chúng ta ở vào hoàn cảnh cực hung hiểm.

Giang Phi Tinh lắc đầu:

...(thiếu một đoạn, trang 87, 88 cuốn 6)...

- Có ai đi theo bốn vị nữa không?

Điền Bá Liệt cười đáp:

- Đại khái là không, chúng ta và Hồ lão thương lượng rất lâu lão mới bằng lòng cho chúng ta tới đây đó.

Thời Anh nói:

- Hồ lão đã bày xong trận thế sẵn sàng đối phó với địch nhân.

Sở Tiêu Phong mỉm cười:

- Điền huynh, trên đường có gặp ai khả nghi không?
- Không, suốt dọc đường chúng ta không gặp ai cả.
- Tại hạ cho rằng chúng sẽ xuất hiện ngay bây giờ đó thôi.

Giang Phi Tinh hỏi:

- Sở đệ sao dám khẳng định thế?

Chàng đáp:

- Vị Văn Tử Tiêu kia không biết tên giả hay tên thật, nhưng theo tại hạ thấy chúng đã có sẵn kế hoạch sẵn sàng hết rồi.

- Sở đệ có thể nói rõ hơn một chút được không?

- Bất luận chúng có liên quan gì đến Xuân Thu Bút hay không, nhưng sự xuất hiện của Xuân Thu Bút nhất định có quan hệ với chúng.

Điền Bá Liệt nói tiếp:

- Chúng sẽ tra soát nơi này, nhất định đã quy định thời gian, như vậy càng gần tới lúc Xuân Thu Bút xuất hiện, chúng lại càng phải tra soát kỹ hơn.

...(thiếu một đoạn, trang 91- 94 cuốn 6)...

Giang Phi Tinh vùng mạnh tay, ánh chớp lóe lên dĩ nhiên đường đao đã ép tới giữa yết hầu hần, đồng thời quát:

- Người mà kêu một tiếng ta lấy mạng người.

Nắm ngón tay Sở Tiêu Phong bấu vào vai phải đại hán áo đen cũng như nắm móc câu khiến hần không cách nào cử động nổi. Có tiếng hỏi hoảng hốt của tên áo đen đứng sau:

- Vương đại ca làm sao thế?

Điền Bá Liệt, Đàm Chí Viễn đưa mắt cho nhau, đồng thời phi thân lên buông rơi xuống cốc sát chân trên đại hán thứ hai. Điền Bá Liệt cười:

- Người đứng mãi ở đây, không quan tâm gì tới bằng hữu người ư?

Tên đại hán quét mắt nhìn Điền Bá Liệt và Đàm Chí Viễn lạnh lùng:

- Các người ám toán hần rồi?

Đàm Chí Viễn đáp:

- Trái lại, hần không thể giúp gì cho người được, người đừng hy vọng gì nữa.

Tên đại hán dường như không hề có ý định đào tẩu và sắc mặt hần cũng chẳng lộ chút gì sợ hãi, hần chậm chạp rút trường đao sau lưng nói:

- Vương đại ca không cẩn thận trúng kế ám toán của các người thật là rủi ro, nhưng muốn đối phó với tại hạ tất phải dốc hết công phu bản lãnh ra đó.

Điền Bá Liệt gật đầu:

- Được lắm, người hãy chú ý đón chiêu đây.

Trường kiếm kéo vọt ra khỏi vỏ họ Điền đã đâm tới, tên áo đen không thèm tránh né cứ đợi mũi kiếm Điền Bá Liệt đâm gần tới mới hoành đao nghênh tiếp. Đao, kiếm chạm nhau ngân lên một tiếng dữ dội, trường đao của tên áo đen đảo xoay lại rồi không đợi Điền Bá Liệt xuất chiêu lần nữa, hấn cuốn đao đến tấn công tiếp. Đao, kiếm cũng lóe lên, hai người triển khai trận ác đấu. Trong giang hồ, Điền Bá Liệt cũng là một nhân vật tên tuổi, kiếm trong tay biến hóa liên miên mười phần lợi hại, nhưng trường đao của đại hán áo đen nọ biến hóa lại có phần nguy dị khó lường hơn, sau hơn mười hiệp giao đấu, trường kiếm trong tay Điền Bá Liệt đã bị khống chế không thi triển tự do được.

Đàm Chí Viễn cũng rút trường kiếm, nhìn thấy Điền Bá Liệt bị buộc đẩy vào thế hạ phong, họ Đàm nóng nảy lắm nhưng vì không có sự chấp thuận của Điền Bá Liệt nên không tiện xuất thủ cứu viện đành gằn giọng hỏi:

- Điền huynh, đao pháp tiểu tử rất kỳ quái, có cần tại hạ cứu viện không?

Điền Bá Liệt đáp:

- Hay lắm, chúng ta cùng quyết sinh tử, không cần tranh giành gì với tiểu tử, xin Đàm huynh cứ tùy tiện.

Bấy giờ họ Điền đã lỡ tay bị đối phương bức bách, trong thân hắn tuy có ám khí nhưng không có cách nào bắn ra được. Đàm Chí Viễn cũng muốn sử dụng ám khí lắm, nhưng vì hai đối thủ đấu đến lúc kịch liệt, thân ảnh giao kết vào nhau, chỉ sợ dùng ám khí dễ dàng bắn lầm đồng bọn nên chỉ còn nước múa kiếm xông vào. Nhưng đại hán áo đen vừa xuất chiêu kỳ lạ vây bọc toàn thân Điền Bá Liệt trong đạo quang, dù có thêm Đàm Chí Viễn nữa cũng chẳng uy hiếp được hắn chút nào, cả hai đều bị vây kín trong ánh đao. Điền Bá Liệt, Đàm Chí Viễn lúc ấy mới hiểu ra đã gặp cao thủ đệ nhất.

Cùng lúc, Giang Phi Tinh cũng đã phi thân xuống, trường đao trong tay lão găm lớn:

- Nhị vị lui ra, hãy để tiểu tử ấy cho lão phu.

Điền Bá Liệt, Đàm Chí Viễn đều nghe rõ tiếng găm và cả hai cũng rất muốn lùi lại nhưng đao pháp đối phương biến hóa quá chặt chẽ ẩn mật, hai người cố liều mạng chống đỡ mà không sao lui được. Điền Bá Liệt và Đàm Chí Viễn đều là những người có chút tự phụ, nhưng bây giờ họ mới phát giác mình ở thế yếu, đối phương chỉ là một tên vô danh tiểu tốt mà đã buộc cả hai không tài nào ứng phó. Đại khái Giang Phi Tinh cũng đã nhìn ra hoàn cảnh của hai người, lão quát

lên một tiếng, đột nhiên múa đao tấn công tới, thế đao cực kỳ lợi hại, chỉ thấy lão nghiêng răng, trường đao cắt nghiêng, “choang” một tiếng lớn chạm vào đao đại hán áo đen. Hắn bị chấn động lùi lại một bước.

Đại hán áo đen ngẩn người, buột miệng khen:

- Hảo đao pháp.

Giang Phi Tinh lạnh lùng nói:

- Người hãy tiếp thêm vài đao lão phu đây.

Trường đao đảo lộn chém tới, đại hán đưa đao lên đỡ, hai bên bắt đầu cuộc ác đấu. Đao của hai người đều nặng như nhau nên khi giao thủ có uy thế đặc biệt dễ sợ. Chỉ nghe tiếng sắt thép chạm nhau đinh tai nhức óc rung động cả núi non sơn cốc, tiếng hồi âm như cuộn lên. Sau khi liên tiếp đỡ hơn mười tám thế đao, hai tay đại hán áo đen đã bị chấn tê chôn, hổ khẩu gần muốn rách toạc không còn cách nào kéo dài thêm trận đấu nữa. Nhưng trường đao của Giang Phi Tinh càng lúc lại càng mau như Thái sơn đè xuống đầu, liên tiếp chém xuống. Đại hán áo đen miễn cưỡng tiếp ba mươi chiêu, toàn thân xương khớp rã rời. Chiêu đao thứ ba mươi mốt của Giang Phi Tinh nhanh như tia chớp chém xuống chặt rời đại hán thành hai đoạn.

Giang Phi Tinh thu trường đao lại, thở phào:

- Tiểu tử này tiếp được ba mươi đao của ta thật là đáng kể lắm rồi đó.

Chợt nghe một tiếng cười gằn lạnh như băng:

- Đao pháp của người tổng cộng có sáu mươi bốn chiêu, hắn chưa tiếp được một nửa đâu có gì mà khen?

Âm thanh ấy vọng lại quá đột ngột khiến Giang Phi Tinh ngẩn người. Diên Bá Liệt, Đàm Chí Viễn cũng chấn động, lúng túng nhìn tới, chỉ thấy một người trung niên mặc áo lam như một văn sĩ tuổi độ bốn mươi, tay cầm một cây quạt đứng cách xa tám thước từ lúc nào. Thần sắc cực kỳ tiêu sái giống như tên đại hán áo đen vừa bị giết chẳng có quan hệ gì với gã, Giang Phi Tinh lạnh lùng hỏi:

- Chúng ta đã gặp nhau từ bao giờ chưa nhỉ?

Văn sĩ trung niên lắc đầu:

- Chưa hề, bất quá chúng ta đều đã nghe danh đối phương và biết cả tướng mạo đối phương.

Giang Phi Tinh bực bội vì không biết đối phương là ai, miệng lão “hừ” một

tiếng không nói gì nữa. Văn sĩ trung niên nói tiếp:

- Tên người là Giang Phi Tinh, tước hiệu Đao Quá Vô Thanh, nghe ra cũng chẳng lấy gì thiết thực.

Giang Phi Tinh giận dữ:

- Các người tìm hiểu chúng ta quá kỹ, đâu có gì là lạ.

Trung niên văn sĩ cười nhạt:

- Chúng ta chẳng cần gì tìm hiểu người, nhất là ta chẳng cần phí công sức vì người làm quái gì.

- Bang phái bí mật các người có lẽ đã tìm hiểu hầu hết các nhân vật giang hồ nào có chút tên tuổi?

- Dù đó là sự thường, nhưng theo ta biết, trong giang hồ hiện nay chỉ có hai người đáng để chúng ta chú ý, riêng người không nằm trong hai người ấy.

- Hai người ư? Là những nhân vật nào?

Trung niên văn sĩ buông thông:

- Quái Tiên Hoàng Đồng và Sở Tiêu Phong.

Giang Phi Tinh bật cười ha hả:

- Hay quá, Sở đệ ta lại được vinh dự ấy, lão phu cũng được thơm lây.

- Y đã bị chúng ta chú ý, đại khái là càng chết sớm hơn chứ ích gì?

- Với bản lãnh non kém của người mà đòi giết Sở Tiêu Phong ư?

- Y rất có giá trị, chỉ cái đầu của y cũng có thể đổi được ba ngàn lượng vàng đấy.

Chợt có bóng người lướt tới, Sở Tiêu Phong từ trên cao rơi thân xuống nói tiếp luôn:

- Tại hạ mà trị giá cao bằng ấy thì ngay tại hạ cũng chưa biết đấy, thế còn Sở Tiêu Phong sống thì đổi được mấy lượng.

Trung niên văn sĩ thản nhiên đáp:

- Năm ngàn lượng.

Sở Tiêu Phong cười khẩy:

- Thật cao giá quá, thân tại hạ được vinh dự nhường ấy thật là ngoài tưởng tượng...

Ngũ âm chàng hơi dừng lại rồi tiếp:

- Sở Tiêu Phong ta đã phá hoại nhiều việc của các người, tội cũng đáng chết nhưng chưa hiểu vì sao lại cần đối phó với cả quyết Hoàng Đồng?

Trung niên văn sĩ cười ngơ ngác:

- Sao? Người cũng biết quyết Hoàng Đồng nữa ư?

- Văn sinh may mắn cũng có gặp được lão nhân gia một lần.

- Xem ra Kim Vũ nói không sai, hẳn cho rằng nhất định tiểu tử người đã có gặp Hoàng Đồng.

- Kim Vũ là ai vậy?

Văn sĩ trung niên nhún vai:

- Kim Vũ là Kim Vũ, nếu người muốn hẳn là ai, chỉ có một cách duy nhất.

- Là cách nào?

- Theo ta đi gặp hẳn.

Sở Tiêu Phong cả cười:

- Như vậy là chẳng giúp các hạ phát tài vì được thưởng tới năm ngàn lượng vàng ư?

Văn sĩ trung niên cũng cười:

- Có điều này, ta quên cảnh tỉnh Sở thiếu huynh, ta không phải là người cần tiền.

- Xin thất kính, nhưng chẳng lẽ các hạ nỡ từ chối năm ngàn lượng vàng sao?

- Sở thiếu huynh hỏi hơi nhiều rồi đấy, đại khái thiếu huynh chắc cũng hiểu rõ, ta không thể trả lời cho thiếu huynh nghe hết được.

- Kỳ thực, tại hạ cũng nói hơi nhiều đấy...

Chàng cười hồn nhiên tiếp:

- Nhưng thực ra, các hạ không nói, chúng ta cũng không cần hỏi nữa.

Nói xong chàng lẳng lặng định quay đi. Trung niên văn sĩ nhún vai:

- Sở Tiêu Phong, tại hạ cũng thú thật là có phần bội phục sự thần thông, các người làm sao mà vào tới được nơi đây?

- Trong chúng ta có hai vị sinh trưởng trong vùng núi này, họ biết có một con đường tắt, do vậy chúng ta dễ dàng tới đây.

- Hay lắm, hay lắm, thế nhưng, Sở Tiêu Phong, hiện nay các người đã rút vào trong giếng cạn rồi đó.

- Các hạ nói vậy là sao?

- Hình thể của Ánh Nhật nhai không lẽ Sở thiếu hiệp chưa nhìn rõ sao?

- Tại hạ nhìn rất rõ.

- Mới thoát nhìn nơi này có vẻ như thông ra bốn phương nhưng sự thật đây là một nơi tuyệt địa.

- Điều đấy có quan hệ tới các vị ư?

- Đúng vậy.

- Xuân Thu Bút cũng có quan hệ với các vị?

- Đúng vậy.

- Xuân Thu Bút được giới võ lâm kính trọng, cứ theo tại hạ biết, Xuân Thu Bút không thể cấu kết với lũ lang sói như các vị.

Trung niên văn sĩ lắc đầu:

- Sở Tiêu Phong, người tuy là người giang hồ nhưng lại xuất thân từ môn đệ thư hương nên ăn nói cho văn nhã một chút.

Sở Tiêu Phong có hơi chấn động nghĩ thầm:

- Chỉ mong y đừng nói ra lai lịch nhà ta.

Nhưng ngoài mặt chàng vẫn giữ bình tĩnh đáp:

- Cao danh quý tính các hạ là gì?

Trung niên văn sĩ hơi trầm ngâm rồi đáp:

- Cứ gọi ta là Trần tiên sinh.

Giang Phi Tinh lạnh lùng xen vào:

- Người không có tên sao?

Trần tiên sinh nói:

- Có chứ nhưng không cần nói với các người, các người cũng không xứng đáng biết tên ta.

Giang Phi Tinh giận quá hóa cười:

- Sở đệ hãy tránh qua một bên, ta muốn dạy cho hãn một bài học.

Sở Tiêu Phong vội can:

- Đại ca, hãy bình tĩnh, chúng ta đối diện với bọn kẻ địch giảo hoạt, ác độc hung tàn. Bất luận thắng bại ra sao, chúng ta rồi cũng sẽ phải đánh một trận tận sức với chúng thôi mà.

Giang Phi Tinh hít một hơi cố nuốt lửa giận chậm rãi nói:

- Phải đấy, huynh đệ, tính tình ta nóng nảy không biết bao lần đã lỡ lầm nhưng vẫn chưa sửa đổi được.

- Đại ca hãy qua một bên nghỉ ngơi để tiểu đệ nói chuyện với chúng.

Giang Phi Tinh mỉm cười:

- Sở đệ, để ta lui lại lược trận cho đệ.

Ánh mắt Sở Tiêu Phong chuyển lại nhìn Trần tiên sinh mỉm cười:

- Thưa Trần đại tiên sinh...

Trần tiên sinh cắt ngang:

- Đừng gọi thêm tiếng “đại”.

Sở Tiêu Phong nghĩ thầm:

- Cách xưng hô “Đại tiên sinh” hình như chỉ áp dụng với vài người đặc biệt lắm, tên này chưa được gọi là “Đại tiên sinh” đủ biết bản lĩnh chưa cao. Nghĩ như vậy nhưng chàng không hề nói ra. Trần tiên sinh đã cắt lời:

- Sở Tiêu Phong, hình như ngươi quá lưu ý đến chúng ta?

- Điều ấy không sai.

Trần tiên sinh trầm ngâm:

- Chúng ta đã thương lượng và có biện pháp rất rộng rãi với ngươi.

Chàng mỉm cười:

- Có thể nói cho tại hạ biết biện pháp rộng rãi ấy ra sao không?

- Đương nhiên, thứ nhất, chúng ta không truy xét dĩ vãng ngươi, tất cả quá khứ đều dẹp bỏ, thứ hai, nếu ngươi quy thuận sẽ có địa vị rất cao trong bang hội chúng ta.

- Dẹp bỏ tất cả mọi ân oán ư? Nhưng giữa chúng ta đã có những ân oán gì?

- Ngươi giết chết không ít người của chúng ta, chúng ta đều không truy xét nữa.

- Trần tiên sinh, với thân phận của tiên sinh, đại khái không nói hoang đường đấy chứ?

- Trong giang hồ một lời nặng ngàn vàng, chúng ta có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào đối phó với địch nhân, nhưng không thêm nói hoang đường.

- Hay lắm, tại hạ có hai điều nghi vấn, hy vọng tiên sinh giải đáp.

- Cứ nói.

- Tại hạ có địa vị rất cao nhưng cao là đến trình độ nào, tại hạ có chỗ nào hay đâu? Điều thứ hai, huyết án tiêu diệt Vô Cực Môn ở Nghênh Nguyệt sơn trang, phải chăng là do các vị làm?

- Người sẽ được giữ chức vị tương đương nhân vật thứ năm trong bang hội chúng ta.

- Còn các hạ hạng thứ mấy?

Trần tiên sinh lại trầm ngâm:

- Sở Tiêu Phong, ta chỉ có thể cho người biết là người còn ở trên ta nữa.

Sở Tiêu Phong mỉm cười:

- Điều ấy quá đột nhiên, tại sao các vị lại coi trọng tại hạ đến thế?

- Có người đề bạt tiểu tử người đấy.

- A! Ai thế?

- Điều ấy ta không thể nói ra. Chừng nào người làm lễ thể gia nhập bang hội ta ắt sẽ biết.

- Thôi được, hãy bàn đến nghi vấn thứ hai, các hạ chưa trả lời gì cả.

Trần tiên sinh trầm tư hồi lâu mới nói:

- Chính có sự nhúng tay của bang hội chúng ta, thế nhưng về việc ấy, chúng ta cũng chưa rõ lắm.

- Tại sao vậy?

- Đó là việc rất nhỏ, người phụ trách nơi ấy có thể toàn quyền quyết định.

- Các hạ định nói tới Nhị công tử ở Vạn Hoa Viên?

- Hắn đã chết mất rồi, hy vọng không nên truy hỏi việc ấy nữa.

- Trần tiên sinh, trong Vô Cực Môn có mấy tên phản đồ, có phải đều là người của quý bang hội không?

Trần tiên sinh khẽ mỉm cười:

- Nếu người muốn trừng trị chúng, tốt nhất là hãy gia nhập bản bang, với thân phận người có thể tùy tiện trừng phạt chúng.

- Trần tiên sinh, việc này rất quan trọng, tại hạ đâu thể quyết định tức khắc gia nhập hay không gia nhập được?

- Nhưng thời gian đã quá khẩn cấp, người quyết định càng sớm càng tốt.

- Cho tại hạ suy nghĩ ba ngày được chăng?

Trần tiên sinh lắc đầu:

- Không được, quá lâu, trước khi mặt trời lặn hôm nay người nên có quyết định đi.

- Làm gì mà cấp bách đến thế?

- Hôm sau là ngày xuất hiện của Xuân Thu Bút, trước sự xuất hiện ấy chúng ta tất phải chuẩn bị chu đáo.

Sở Tiêu Phong chấn động thâm:

- Lễ nào đã đoán sai, đúng là Xuân Thu Bút có quan hệ với bọn chúng?

Trong lòng trùng trùng nghi vấn, chàng hỏi:

- Cần phải đối phó với Xuân Thu Bút ư?

- Nói về việc ấy chỉ xảy ra sau khi Sở công tử làm lễ thể gia nhập bang hội chúng ta mà thôi.

- Tiên sinh nói cũng phải, bất quá cấp bách đến thế tại hạ không thể quyết định được.

- Không quyết định không được.

- Cưỡng bức tại hạ ư?

- Sở Tiêu Phong, người nên hiểu cho rõ, bang hội chúng ta lớn lao, tai mắt linh mẫn, vả chăng khi đã hành động là không cần chọn thủ đoạn, cái gương Vô Cực Môn bị tận diệt, hy vọng Sở công tử người đừng làm liên lụy tới cả nhà họ Sở đấy.

Đột nhiên chàng như bị giáng một búa vào ngực, chàng hết sức kích động nhưng cố nhẫn nhịn mỉm cười:

- Họ đều không phải là người giang hồ, tất cả nhà họ Sở trừ tại hạ ra chẳng ai biết võ công.

Trần tiên sinh thần nhiên:

- Chính vì vậy, chúng ta mới không tìm họ báo thù, nhưng không phải vì vậy mà không dám động tới họ đâu, cái đó còn tùy thái độ của Sở công tử người đấy.

- Các hạ đã từng hạ độc thủ chưa?

- Chưa hề, sau khi người gia nhập bản bang hội sẽ có chức vị rất cao, trước khi người quyết định gia nhập hay không, chẳng có ai dám động tới phụ mẫu người đâu.

- Do đó các vị mới bức bách tại hạ?

- Sở công tử, may mà là ta, người mới chỉ trích ta được, nếu là người khác không dễ vậy đâu.

Sở Tiêu Phong gật đầu:

- Giờ ngọ ngày mai, tại hạ sẽ có câu trả lời.

- Quá muộn, chậm nhất là phải sáng sớm ngày mai.

- Thôi được, ngày mai khi mặt trời mọc, chúng ta sẽ lại gặp nhau ở đây.

- Được! Bất luận thế nào, ta nhất định phải biết cho thật xác thực.

- Tại hạ sẽ giúp tiên sinh mãn ý. Trần tiên sinh, trước mắt chúng ta coi như đã hiểu nhau hình như không cần dấu diếm gì nữa.

-Ồ! Người muốn biết điều gì?

- Tại hạ muốn biết, mục đích của các vị là gì? Tại sao lại cần tiêu diệt Vô Cực Môn?

Trần tiên sinh mỉm cười:

- Người hỏi quá nhiều đấy. Sở công tử, ta cũng muốn hỏi người vài câu đây, người trả lời được chứ?

- Các hạ muốn trao đổi?

- Đúng, một người hỏi một người đáp. Người thấy có được chăng? Có vậy mới công bình chứ?

Chàng gật đầu:

- Công bình, các hạ muốn đáp trước hay hỏi trước?

Trần tiên sinh đáp:

- Ta xin trả lời câu hỏi Vô Cực Môn bị họa hại, đầu tiên là do Vạn Hoa Viên,

nhưng Vạn Hoa Viên không hề hiểu được hãm hại quý môn là việc trọng đại, nên sau việc ấy họ chỉ gửi đến dễ dàng chúng ta một báo cáo sơ sài, ta cũng có đọc qua báo cáo ấy.

Sở Tiêu Phong mỉm cười:

- Câu vừa rồi chẳng giống câu trả lời chút nào.

- Trong báo cáo của Vạn Hoa Viên có đề cập đến mấy tên đệ tử quý môn đầu hàng bang hội ta, nhưng những điều ẩn mật của chúng đã bị lệnh sư Tông Lãnh Cương phát giác, tiếc thay lệnh sư lại có ý muốn đem Vô Cực Môn liên kết với Cái Bang và Bài Giáo truy xét những bí mật giang hồ, chúng ta chỉ còn cách giết người diệt khẩu. Khi chúng ta ra lệnh cho môn nhân Hắc Hải Kỳ Kinh ra tay và nhân cơ hội ấy bọn Vạn Hoa Viên cũng ra tay hỏa thiêu Nghênh Nguyệt sơn trang.

Sở Tiêu Phong lắc đầu:

- Nghe ra đơn giản quá...

Nhưng rồi chàng lại gật đầu:

- Trước khi chưa có giải thích nào khác, tại hạ đành tạm tin lời các hạ.

Trần tiên sinh hỏi lại:

- Xin được thỉnh giáo võ công của Sở thiếu hiệp là do học được ở đâu? Vô Cực Môn quyết không thể huấn luyện được đệ tử như thiếu hiệp.

- Tại hạ học được từ một kiếm phổ vô danh, không biết Trần tiên sinh có tin không?

-Ồ, kiếm phổ vô danh ư?

- Theo tại hạ nghĩ kiếm phổ ấy vốn có danh, nhưng khi nó lọt vào tay tại hạ nó đã mất danh xưng.

- Như vậy là sao?

- Nguyên nhân rất đơn giản, mấy trang bìa của kiếm phổ ấy đã bị xé, bên trong cũng có nhiều chữ bị bôi xóa.

- Ai làm việc ấy? Người ấy cố ý xé tên kiếm phổ rồi mới trao cho người ư?

- Vâng, có lẽ vậy.

- Tại sao vậy? Một kiếm phổ có tên tuổi hẳn hoi mà nỡ hủy bỏ tên tuổi nó đi chẳng là làm mất hết ý nghĩa ư?

- A! Có lẽ người ấy không muốn kiếm phổ ấy lưu truyền nữa. Vì vậy sau khi tại hạ học hết võ công trong đó liền thiêu hủy nó.

-Ồ, như vậy là mất hết dấu vết?

- Vâng, bây giờ các hạ có thể cho tại hạ biết mục đích của bang hội bí mật của các hạ được rồi chứ?

- Việc ấy ư? Hãy đợi ngày mai.

Hắn vội cung tay thi lễ:

- Thiếu huynh hãy suy nghĩ cho kỹ đi, ta xin cáo biệt.

Hắn chuyển thân bỏ đi ngay sau câu nói ấy, tên áo đen đại hán cũng xoay người đi theo trung niên văn sĩ liền.

Suốt đêm ấy Sở Tiêu Phong không tài nào chợp mắt được, chàng nghĩ tới gia đình chàng tất cả gồm ba mươi mạng người, chẳng lẽ vì chàng mà bị họa diệt gia?

Sáng hôm sau trời vừa chưa kịp rạng đông, Giang Phi Tinh đã tới nơi chàng ngủ gọi chàng dậy lên đường quay lại chốn cũ mà chàng hẹn tái ngộ với Trần tiên sinh để bảo cho hắn biết quyết định của chàng.

Trong lòng vẫn hoang mang không quyết, Sở Tiêu Phong và Giang Phi Tinh đi chậm rãi lên đỉnh sơn cốc.

———— o0o ————

HỒI 25

Giải Hết Hắc Sát Thủ

K

hi họ vào tới sơn cốc, phương đông đã sáng bạch, Sở Tiêu Phong vừa đi mau vừa nói:

- Có thể chúng ta đến muộn mất, chúng ta nên mau chân lên.

Đến nơi hẹn gặp quả nhiên đã thấy Trần tiên sinh có mặt đang khoanh tay đứng chờ. Sở Tiêu Phong ra ý cho Giang Phi Tinh đứng lùi lại để một mình chàng tiến lên. Trần tiên sinh vẫn khoanh tay sau lưng nhìn lên màu trời sáng dần ở phương đông. Sở Tiêu Phong dừng chân ôm quyền:

- Tại hạ đến không muộn lắm chứ?

Trần tiên sinh lạnh lùng:

- Không sao, người quyết định rồi chưa?

Sở Tiêu Phong gãi đầu:

- Thật khó quyết định quá.

-Ồ, tại sao?

- Một bên là cốt nhục thâm tình, một bên là giang hồ đạo nghĩa, trong một thời gian ngắn ngủi, thật là quá khó quyết định.

Trần tiên sinh cười khẽ:

- Sở Tiêu Phong, mọi quá trình khi chuyển biến đều khó tránh được đau khổ, các hạ có đau khổ đến đâu đi nữa cuối cùng cũng phải quyết định.

- Không thể kéo dài thêm một thời gian nữa sao?

- Không, số mạng ba mươi người nhà họ Sở đang chờ Sở thiếu huynh quyết định đó.

- Các hạ bằng cách nào truyền đạt tới quý bang quyết định của tại hạ?

Trần tiên sinh thành linh xoay thân lại đối diện với Sở Tiêu Phong, lạnh lùng đáp:

- Trên đỉnh núi này có nuôi chim bồ câu, chỉ cần ta ra hiệu, chim bồ câu sẽ được thả ra truyền tin đi, hậu quả sau đó chắc người đã biết, có lẽ không cần ta

phải nói nữa.

- Xin các hạ cứ nói rõ thêm.

- Nếu chúng ta xác định người từ chối gia nhập bang hội chúng ta, chim bồ câu đưa tin sẽ mang đi và lệnh giết chết hết sẽ ban ra, ba đời nhà họ Sở sẽ bị táng mạng tức thì.

- Nếu sự thực xảy ra như thế, tại hạ thề sẽ báo thù.

Trần tiên sinh cười ha ha:

- Cả nhà họ Sở chết rồi, người đâu còn giá trị gì nữa, người hiểu rõ chưa?

Sở Tiêu Phong chấn động, sắc mặt chàng thoáng đầy sát khí. Trần tiên sinh vẫn cười:

- Sở Tiêu Phong, chúng ta đã bị người quấy phá nhiều rồi, lần này không thể không dùng đến thủ đoạn khuất phục người.

Sở Tiêu Phong bàng hoàng:

- Các vị không thấy hành động của các vị là quá ư tàn nhẫn ư?

Trần tiên sinh cười lạnh lùng:

- Sở Tiêu Phong, hiện tại chúng ta cần câu trả lời của người.

Chàng trầm ngâm một thoáng rồi đáp:

- Trần tiên sinh, tại hạ có thể khuất phục...

- Hay lắm, người sẽ được Đại tiên sinh quý trọng.

- Trần tiên sinh, tại hạ chưa nói hết câu.

- Đại tiên sinh đã có lệnh dụ chỉ cần người chấp thuận quy thuận thì bất cứ điều kiện gì đều có thể bàn luận.

- Hiện tại, tại hạ chỉ cần biết nhà họ Sở của tại hạ có chắc chắn an toàn hay không?

- Rất an toàn.

- Tại hạ cần phải biết đích xác mới được.

- Điều ấy phải chứng minh thế nào?

- Những câu hẹn hò của các vị không đáng tin, vì vậy tại hạ muốn nhìn thấy tận mắt.

- Sở Tiêu Phong, người đã biết làm sao làm được điều ấy?

- Rất dễ dàng, tại hạ đã nghĩ ra một cách.

- Cách thế nào?

- Hãy dẫn phụ thân tại hạ đến đây, tại hạ muốn nghe chính miệng phụ thân xác nhận cả nhà họ Sở an toàn.

Trần tiên sinh chau mày:

- Việc ấy chỉ sợ trong vòng mười ngày nửa tháng mới thực hiện được.

- Tại hạ có thể đợi được và các vị cũng có thể đợi, đâu có gấp gì mười ngày nửa tháng?

Trần tiên sinh lắc đầu:

- Chỉ sợ khó mà thực hiện được.

- Tại hạ biết các hạ không có quyền chủ động, xin cứ về thỉnh thị ý kiến Đại tiên sinh, các vị chỉ cần tại hạ không đối đầu với các vị, tại hạ có thể đợi mười lăm ngày, trong vòng mười lăm ngày ấy, tại hạ sẽ không tham dự bất cứ đến việc gì chống lại các vị.

Câu nói của chàng xem ra cũng hợp lý, nhất thời Trần tiên sinh không có lý do gì phản bác, trầm ngâm một chút hần nói:

- Sở thiếu huynh nói cũng có lý nhưng xem ra thiếu huynh vẫn chưa có ý muốn hợp tác với chúng ta, chỉ vì bị áp lực...

Sở Tiêu Phong gằn giọng:

- Không phải là áp lực mà là bị các vị dùng thủ đoạn bức hại.

Trần tiên sinh mỉm cười:

- Sở thiếu huynh xuất thân là kẻ đọc sách nên rất để ý đến chữ dùng.

- Nhưng dù sao đó cũng là hai việc khác nhau, dùng nên gấp làm một, nếu như các vị ép buộc được tại hạ, dù thua tại hạ cũng xin tâm phục khẩu phục.

Trần tiên sinh cười lớn:

- Ép buộc và bức hại chẳng lẽ có khác nhau ư?

- Hoàn toàn khác nhau, ép buộc là dựa vào võ công của các vị khiến tại hạ cam lòng khuất phục, ít ra cũng phải dùng võ công ép tại hạ. Còn bức hại là dùng thủ đoạn đê tiện, các vị đã lấy sự sống chết của nhà họ Sở ra uy hiếp tại hạ dù các vị quá rõ nhà họ Sở là nhà thư hương, toàn gia trừ tại hạ ra, không một ai biết võ công.

Sắc mặt Trần tiên sinh xanh xám lại lạnh lùng buông tiếng:

- Sở Tiêu Phong, người cứ chú trọng vì chữ dùng thế làm sao giao hảo với nhau?

- Tại hạ chỉ nói toàn lời thật thà.

- Niên kỷ còn quá trẻ mà ngôn ngữ như đao kiếm, thật là cuồng vọng.

Chàng mỉm cười trả đũa:

- Các hạ bất quá có mấy con chim bồ câu đưa tin mà mang ra dọa nạt tại hạ. Nói thật, mấy con chim ấy có truyền tin được hay không cũng chưa chắc nhà họ Sở có thật bị các hạ khống chế hay không cũng chưa chắc, tại hạ đâu có thể vội tin các vị?

Trần tiên sinh biến sắc:

- Sở Tiêu Phong, người có biết cái lẽ phải nhân nhượng với người chăng?

- Trần tiên sinh, các hạ đã được gọi là “tiên sinh” thì chắc trong bang hội quý quái cũng có chút địa vị, nhưng các hạ cũng không có quyền chủ động chứ gì?

- Điều ấy ta đã có nói qua rồi.

- Vì vậy những điều chúng ta bàn luận, các hạ không thể quyết định?

- Ta chỉ có thể thả chim bồ câu truyền tin ra.

Sở Tiêu Phong cười gằn một tiếng:

- Dù các vị có thể dấu diếm được nhất thời cũng không thể dấu diếm mãi mãi được. Trần tiên sinh, các hạ hãy quay về xin ý kiến quyết định của Đại tiên sinh đi!

Sắc mặt Trần tiên sinh trầm xuống:

- Sở Tiêu Phong, người thông minh quá làm ta khó đối phó đấy.

- Tại hạ chỉ không muốn chịu sự bày bố của các vị mà thôi.

Trần tiên sinh miễn cưỡng “hừ” một tiếng:

- Người cứ đợi ở đây, ta sẽ có câu trả lời cho người.

Hắn chuyển thân phi hành vọt đi. Thân pháp hắn mau lẹ, chỉ trời hợp mấy lần đã biến mất. Giang Phi Tinh vội chạy tới hỏi gấp:

- Sở đệ, kết quả ra sao?

Chàng đáp:

- Hắn không có quyền chủ động, đã quay về xin ý Đại tiên sinh rồi.
- Hắn không nói ta phải đợi bao lâu sao?
- Hắn nói sẽ trả lời rất mau.
- Nói như vậy vị Đại tiên sinh kia có lẽ cũng ở gần đây thôi.
- Có lẽ bọn chúng nhân...

Chợt nghe có tiếng chim đập cánh loạn xạ, ngoài mười trượng một con chim bồ câu bay vọt lên về hướng nam. Giang Phi Tinh kêu lên:

- Thì ra hắn dùng chim bồ câu xin ý của chủ nhân.
- Như vậy không biết bao lâu chúng ta mới nhận được câu trả lời, chúng ta hãy tìm chỗ nghỉ ngơi một chút.
- Sở đệ, tựa hồ chúng đã kéo tới đây cả rồi.
- Đúng vậy, xem ra giống như chúng có quan hệ với Xuân Thu Bút, ít ra chúng cũng quan hệ với sự xuất hiện của Xuân Thu Bút.
- Xem ra cũng có thể nói là gần như thế.
- Nếu như Xuân Thu Bút chính là nhân vật lãnh đạo bọn chúng thì thật là việc không ai tưởng tượng được.

Giang Phi Tinh lạnh lùng:

- Nếu đúng là Xuân Thu Bút thì hắn là nhân vật đại gian đại ác trong thiên hạ.

Sở Tiêu Phong trầm ngâm:

- Hiện nay chúng ta chưa có gì chứng minh, chúng ta không nên tùy tiện khẳng định.
- Thế chúng ta phải làm gì bây giờ?
- Chờ đợi, ít nhất là phải đợi vị Trần tiên sinh trả lời cái đã.
- Sở đệ không thể động thủ nhưng ta vẫn có quyền động thủ chứ?

Chàng lắc đầu:

- Không nên, đại ca động thủ thì bao nhiêu hậu quả chúng đều đổ lên đầu tiểu đệ hết đó.

Quả nhiên họ chỉ đợi một lát, vị Trần tiên sinh kia đã mau lẹ quay về. Sở Tiêu Phong bước tới nghênh đón:

- Thế nào rồi? Có câu trả lời chứ?

Trần tiên sinh lắc đầu:

- Đâu có mau thế...

Hắn mỉm cười thâm hiểm nói tiếp:

- Sở Tiêu Phong, người có biết là người đang mạo hiểm đấy không?

Sở Tiêu Phong ngẩn ngơ:

- Mạo hiểm ư?

- Có thể người sẽ được câu trả lời là chính người làm liên lụy đến họa sát thân của gia tộc người.

- Họa sát thân gia tộc tại hạ?

- Không sai, nếu như chủ nhân cho rằng người yêu cầu quá đáng rất có thể chủ nhân sẽ ra lệnh giết hết nhà họ Sở.

- Trần tiên sinh, bất kể thế lực của quý bang lớn mạnh tới đâu cũng phải làm cho hợp lý, còn như không kể tới lý lẽ, chúng ta đâu còn gì để bàn luận.

Trần tiên sinh lạnh lùng:

- Sở Tiêu Phong, người nên biết, người đã đem đến cho ta biết bao nhiêu phiền phức không?

- Điều đó tại hạ chưa hiểu.

- Ta sẽ nói cho người biết, người khiến ta bị chủ nhân trách cứ rất nặng, người khiến ta bị phiền nhiễu rất nhiều.

- Có lẽ các hạ bị trách cứ vì không thuyết phục được tại hạ, còn phiền nhiễu vì sao?

- Ta có nhiệm vụ trước giờ Ngọ hôm nay phải thanh trừ sạch những người có mặt ở đây.

- Mà hiện tại các hạ làm chưa được?

- Chỉ vì người ta lại phải ở đây đợi câu hồi đáp.

- Trần tiên sinh, dù không có chuyện ấy các hạ cũng không thể thanh trừ sạch người ở đây được.

- Tại vì sao?

- Vì dù không có chuyện ấy đi nữa, tại hạ cũng sẽ ở lại nơi đây, hơn nữa có

thể còn dẫn đông người tới đây.

Trần tiên sinh gằn giọng cười khẩy:

- Sở Tiêu Phong, bất cứ ai ở lại đây đều không có cơ hội nhìn thấy Thái dương xuống núi.

Giang Phi Tinh nóng nảy xen vào:

- Ta không tin có chuyện đe dọa ấy, ta cứ ở lại đây thử xem.

Trần tiên sinh lạnh lùng:

- Giang Phi Tinh, ta sẽ chứng minh cho lão thấy.

Đột nhiên Sở Tiêu Phong cười lớn:

- Trần tiên sinh, Xuân Thu Bút xuất hiện giang hồ ai cũng muốn thấy, tại sao chúng ta không thể ở lại nơi đây?

- Có nhiều việc không thể cho người khác nhìn thấy.

Giang Phi Tinh thở dài:

- Chẳng lẽ chuyện các người lại có dính dáng liên quan đến Xuân Thu Bút?

Trần tiên sinh trả lời không nhằm câu hỏi:

- Sở Tiêu Phong, người đã nói không tham dự bất cứ việc gì, phải không?

Chàng gật đầu:

- Phải, thế nhưng tại hạ phải được các vị bảo chứng gia đình an toàn rồi mới không tham dự bất cứ việc gì?

- Người thật không quan tâm tới sống chết của toàn gia người ư?

Sở Tiêu Phong mỉm cười:

- Tại hạ quan tâm lắm chứ, tại hạ có thể đem tính mạng của mình ra để đổi lấy an toàn cho họ, nhưng tại hạ cần biết nội tình chân thật, tại hạ cần nhìn thấy họ, nghe tiếng họ mới tin được.

- Hừ! Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!

- Trần tiên sinh, trước khi chưa nhận được hồi âm xác thật, các hạ cứ coi tại hạ là kẻ địch, tại hạ xin tận lực chu toàn cho các hạ.

- Người thật là tên không biết sống chết là gì, nếu người cứng đầu cứng cổ quá, sau này người sẽ có thêm nhiều kẻ thù nữa đấy.

Sở Tiêu Phong cười lạnh một tiếng:

- Các hạ lầm rồi, Trần tiên sinh. Cách dùng người của Đại tiên sinh là chỉ căn cứ vào tài năng võ công, người võ công càng cao càng được Đại tiên sinh trọng dụng, nếu tại hạ biểu lộ võ công, Đại tiên sinh càng trọng dụng tại hạ, nói ra điều này là ta lo lắng thay cho các hạ đấy.

- Người lo lắng cho ta cái gì?

- Âm mưu dùng gia đình uy hiếp tại hạ dù không là chủ ý của các hạ cũng phải có liên quan tới tại hạ, vì vậy mà chúng ta bị đẩy tới thế đối lập, chết sống với nhau.

- Người hận ta ghê gớm đến thế ư?

- Đúng vậy, tại hạ hận các hạ, hận đến tận xương cốt.

Trần tiên sinh cười gằn:

- Người hãy lập tức lui khỏi cốc núi này đợi tin tức hồi đáp, nếu không...

- Nếu không các hạ sẽ làm sao?

Trần tiên sinh lạnh như băng đáp:

- Giết sạch!

Sở Tiêu Phong ngửa cổ cười:

- Giết cả tại hạ, các hạ không sợ Đại tiên sinh buộc tội ư?

- Thà là bị Đại tiên sinh trách phạt chứ quyết không chịu được sự lăng nhục của người.

- Trần tiên sinh, trước khi tại hạ nhận được thông tri quyết định của Đại tiên sinh, tại hạ cũng quyết không chịu để các hạ khống chế.

Thình lình Trần tiên sinh chu miệng hú lên một tiếng quái dị, trong tiếng hú ngân dài, hai đại hán áo trắng và hai đại hán áo đen như bốn ánh sao chớp nhoáng phi thân đến, tiếng hú chưa dứt dư âm, bốn đại hán ấy đã đến bên cạnh Trần tiên sinh. Bốn người đứng chỉnh tề, tám ánh mắt lạnh lẽo dán vào Sở Tiêu Phong. Ánh mắt chàng vừa chạm vào tám mắt ấy liền rung mình một cái, với kinh nghiệm duyệt lịch phong phú của Giang Phi Tinh mà chạm vào những ánh mắt chúng lão cũng phải chấn động. Nguyên vì ánh mắt của chúng không giống chút nào với ánh mắt loài người, đó là những ánh mắt tử vong chết chóc chẳng khác nào ánh mắt loài thú đói đang chăm chăm nhìn con mồi.

Giang Phi Tinh cũng kịp thời cất tiếng hú làm hiệu lệnh. Những bóng người thấp thoáng xuất hiện, đó là những cao thủ lão đã chọn sẵn trong quần hùng để

để phòng tiếp cứu. Một người tên là Tất Viên nhỏ giọng hỏi đồng bọn:

- Thành Phương, các hạ đã gặp loại người có ánh mắt kỳ dị như thế bao giờ chưa?

Thành Phương lắc đầu:

- Chưa hề, xem ra chúng chẳng giống người chút nào.

Sở Tiêu Phong hít một hơi dài:

- Trần tiên sinh, bọn chúng là bọn được gọi là “Tử vong sát thủ” phải chăng?

Miệng vừa hỏi tay phải chàng vừa đặt vào cán kiếm. Trần tiên sinh đáp:

- Đúng vậy!

Sở Tiêu Phong ra lệnh cho bốn anh hùng vừa đến nơi:

- Thành Phương, Tất Viên, Vương Bình, Trần Hoàn, chư vị hãy kết thành trận thế cự địch.

Bốn người lập tức di động cước bộ bố trí thành trận hình, Sở Tiêu Phong đưa mắt nhìn hai đại hán áo trắng nhưng miệng lại nói với Giang Phi Tinh:

- Đại ca, chúng ta hãy đứng gần nhau cho dễ tiếp ứng.

Giang Phi Tinh đã đề tụ công lực toàn thân, tay phải đặt lên chuôi đao như cánh cung căng thẳng, lão từ từ di chuyển cước bộ đến gần Sở Tiêu Phong. Trần tiên sinh lạnh lẽo buông tiếng:

- Chưa có ai chống lại nổi “Tử vong sát thủ”, chỉ cần chúng xuất thủ là đánh tới chết mới thôi.

Sở Tiêu Phong đáp:

- Tại hạ đã nhận ra ánh mắt của chúng, tại hạ cũng tin chúng xuất thủ cực ác độc nhưng tại sao chúng chưa xuất thủ?

Trần tiên sinh nói:

- Chúng còn đợi mệnh lệnh của ta.

- Tại hạ hiểu rồi, chúng là người đã mất hết thần trí, hoàn toàn bị các hạ khống chế.

- Không sai!

- Đó là bọn người không thể lý luận.

Đột nhiên sau câu ấy, Sở Tiêu Phong phát kiếm tấn công. Chàng minh

bạch chàng đang ở vào hoàn cảnh nguy ác vô cùng, đối diện với bọn sát thủ mất hết thần trí, mất hết năng lực tự chế như những tên si ngốc, đương nhiên không thể theo quy củ giang hồ được nữa. Kiếm chàng xuất như điện mau lẹ cực độ, hai sát thủ áo trắng theo kiếm ngã xuống. Kiếm chàng quá mau khiến Trần tiên sinh phải lùi lại năm bước, hấn lại phát ra một tiếng hú kỳ dị nữa, hai đao khách áo đen chớp nhoáng rút trường đao phản kích ác đấu. Vương Bình, Trần Hoàn, Thành Phương, Tất Viên, bốn người ấy tiến chiến một tên hắc y đao thủ khác. Chỉ trong một kiếm Sở Tiêu Phong đã giết chết hai tên áo trắng làm giảm bớt uy lực của những tên “Tử vong sát thủ” rất nhiều. Đao pháp Giang Phi Tinh rất lợi hại, trong võ lâm thuộc vào hạng nhất nhì nhưng giao đấu với đao thủ hắc y vẫn bất phân thắng bại. Đao phát trong tay sát thủ áo đen biến hóa không có gì kỳ ảo, nhưng đao pháp toát ra khí lạnh hung dữ chưa từng thấy, thủ pháp lại cực lợi hại, mỗi khi đao Giang Phi Tinh đâm tới, tên sát thủ áo đen không cần biết gì tới nguy hiểm sống chết cứ chém thẳng lại một đao. Cố nhiên đao ấy của Giang Phi Tinh có thể đâm chết đối phương, nhưng như vậy chính Giang Phi Tinh cũng chết vì đao đối phương, chính vì vậy mà Giang Phi Tinh buộc phải thu đao lại tránh né. Đao pháp liêu lĩnh hung hãn ấy bổ sung cho những thế đao biến hóa sơ hở của hấn, cứ vậy đánh hơn trăm hiệp, cục diện vẫn bất phân thắng bại. Còn bốn người Vương Bình quyết đấu cùng một sát thủ áo đen khác cũng diễn ra cục diện bất phân thắng bại. Bốn người phối hợp cực xảo diệu phong tỏa thế đao liêu lĩnh hung hãn của tên áo đen nhưng chính vì đao pháp liêu lĩnh không kể sống chết ấy của hấn mà bốn người không sao khuất phục được hấn.

Sở Tiêu Phong đứng bàng quan xem xét một lúc, lạnh lùng nói:

- Đó là đấu phát sát thủ mà các hạ dùng để đối phó với võ lâm đồng đạo đấy ư?

Trần tiên sinh hậm hực:

- Đao quá vô thanh Giang Phi Tinh bất quá cũng chỉ đánh tám cân nửa lạng với chúng thì ra sức mạnh của các ngươi cũng chẳng có gì đáng sợ.

Sở Tiêu Phong nhún vai:

- Sự thực, bọn sát thủ kia có rất nhiều sơ hở, chỉ cần tại hạ chỉ điểm vài câu, chúng lập tức bị thương dưới tay Giang đại hiệp ngay.

Trần tiên sinh trở mắt:

- Sở thiếu huynh nói thật đấy chứ?

Chàng nhún vai:

- Các hạ có thể chưa tin nhưng chúng sẽ lập tức chứng minh cho các hạ thấy...

Ngũ thanh dừng lại một chút rồi cất lên cao:

- Đại ca, đao chém xuống giữa đường hãy biến thế chém ngang tay hữu đối phương.

Giang Phi Tinh đang cố tìm cách nào chế phục địch thủ, trong trận đấu lão đã nghĩ tới hai mươi tám cách khác nhau nhưng vẫn chưa chế phục được tên đao thủ liễu lĩnh chẳng thích sống ấy. Câu nói của Sở Tiêu Phong khiến lão giật mình, tỉnh ngộ, lúc ấy đao thủ áo đen chính đang đỡ một đao của lão chém xuống giữa mặt. Giang Phi Tinh hoành đao phản kích. Tên sát thủ áo đen không thêm biết gì tới nguy hiểm, chém thẳng đao tới ngực lão.

Giang Phi Tinh có thể với chiêu đao ấy chém đối phương đứt làm hai đoạn nhưng lão sẽ không cách nào tránh được đao của đối phương chém tới giữa ngực, như vậy nghĩa là cả hai cùng chém đó cũng là tuyệt chiêu của tên “Tử vong sát thủ”, nhưng đao thế của Giang Phi Tinh đột nhiên giữa đường chuyển hướng chém xoay lại hướng phải, thân lão đồng thời nghiêng qua một bên, tránh đao đối phương. Lưỡi đao lướt qua, tiếng rú thảm khốc vang lên, tên đại hán áo đen đã bị chém rụng cánh tay phải, năm ngón tay rơi xuống vẫn còn nắm chặt cán đao văng ra xa chứng minh sức đao chém hết sức hùng hậu. Đao thủ áo đen tuy đã bị chém rụng một cánh tay nhưng vẫn hết sức hung hãn, tay tả hấn vung lên đánh một quyền vào giữa mặt Giang Phi Tinh. Lão họ Giang cười gằn, vung đao chém xuống, máu tươi bắn vọt lên, thân đao thủ áo đen bị tách làm đôi.

Trong trận ác đấu bọn “Tử vong sát thủ” chưa chết quyết chưa dừng tay. Trần Hoàn, Vương Bình, Thành Phương, Tất Viên cùng triển khai một trận ác đấu phản kích. Sau khi qua một lúc đấu dữ dội, bốn người cũng nghĩ ra một biện pháp đối địch. Vương Bình, Trần Hoàn toàn lực kềm chế trường đao của đối phương để cho Thành Phương, Tất Viên thi triển chiêu linh xảo tấn công thẳng vào. Tên áo đen trúng liên tiếp tám kiếm, toàn thân đầm máu nhưng hấn vẫn đánh điên cuồng không chịu ngưng khiến Trần Hoàn, Vương Bình kinh tâm động phách. Xưa nay chưa hề tưởng tượng nổi một người đã bị thương trầm trọng như thế mà vẫn còn sức đánh đỡ không ngớt. Đột nhiên một chiêu kiếm của Vương Bình chọn được hướng thích hợp đâm thẳng trúng vào lưng sau của tên áo đen, kiếm xuyên tới trước ngực, thân hình tên áo đen ngừng lại đột ngột rồi lao ngã xuống đất. Tất cả người của bên Sở Tiêu Phong xoay lại chú ý nhìn Trần tiên sinh nhưng Trần tiên sinh vẫn vô cùng trầm tĩnh. Khi hai tên áo đen sát thủ đều

ngã chết, hần vẫn đứng yên bất động.

Nhẹ hít một hơi, Sở Tiêu Phong chậm rãi nói:

- Các hạ thật quả là lợi hại.

Trần tiên sinh lắc đầu:

- Ta không ngờ bọn “Tử vong sát thủ” lại yếu kém như thế.

- Bọn chúng đã tận tâm tận lực rồi.

- Nhưng bọn chúng vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ.

- Trần tiên sinh hãy gọi thêm sát thủ nữa đến may ra cục thế mới thay đổi được, vì sao các hạ đến bây giờ mới biết chúng yếu kém?

Trần tiên sinh thở dài:

- Ta muốn kiểm chứng năng lực bọn chúng có bao nhiêu bản lĩnh và thắng được trong tình thế nào, không ngờ hai tên kiếm thủ áo trắng cũng bị người đột nhiên giết chết, coi như ta chưa nhận rõ được thành tựu kiếm thuật người, thật là đáng tiếc.

Sở Tiêu Phong thần thờ:

- Đường như đối với những cái chết của chúng, các hạ chẳng quan tâm gì lắm?

Trần tiên sinh cười nhạt:

- Mục đích của “Tử vong sát thủ” là phải chết, chúng không xuất thủ thì thôi, nhưng đã xuất thủ chỉ có hai kết quả, một là địch nhân chết, hai là chúng chết.

Sở Tiêu Phong gật đầu:

- Kể ra chúng rất dũng cảm, luận về võ công, chúng cũng đáng giữ trách nhiệm “sát thủ” lắm. Nhưng sự dũng cảm ấy kể ra có phần ngu dại, thân đã trúng kiếm mà cứ liều mạng đánh tiếp đến cùng.

Trần tiên sinh cười nhạt:

- Sự dũng cảm của chúng tuy cũng đáng sợ, nhưng vẫn chưa đủ xứng với trọng trách được giao.

- Nghe khẩu khí các hạ, tựa hồ các hạ không vừa ý với chúng?

- Không vừa ý, tuyệt đối không vừa ý.

- Trần tiên sinh, nếu không vừa ý, tại sao Trần tiên sinh không tự động thủ?

- Sở Tiêu Phong, không phải ta sợ người đâu, chẳng qua chưa đúng lúc ta cần động thủ đấy thôi.

- Thế đến bao giờ Trần tiên sinh mới xuất thủ?

- Sắp tới rồi, người cứ đợi một chút, hôm nay trước khi mặt trời lặn, hai chúng ta nhất định sẽ có trận đấu tử sinh.

- A! Nếu như ngay bây giờ tại hạ khiêu chiến thì sao?

- Sở Tiêu Phong, ta không chấp thuận.

Sở Tiêu Phong bật cười ha hả:

- Các hạ cũng hiểu tại hạ đủ sức đột nhiên xuất kiếm giết chết hai kiếm thủ áo trắng cũng đủ sức đột nhiên xuất kiếm giết chết các hạ.

- Ta có thấy và ta tin là thế.

- Hay lắm, các hạ hãy cẩn thận, tại hạ sắp xuất thủ.

Xoạt một tiếng, kiếm chàng đâm tới. Trần tiên sinh vung mạnh tay, một lưỡi nhuyễn kiếm từ ống tay áo bật ra đỡ kiếm thế của chàng. Nhuyễn kiếm của người khác đại đa số đều quấn quanh lưng eo, nhưng nhuyễn kiếm của Trần tiên sinh lại quấn trong ống tay áo. Sau khi đánh bật kiếm thế của Sở Tiêu Phong, Trần tiên sinh lập tức thu hồi nhuyễn kiếm, tay hấn lại vung lên phản kích đến. Nhuyễn kiếm trong tay áo hấn có thể bung ra, có thể thu lại, dài ngắn tùy ý, là lại vũ khí xưa nay chưa hề thấy. Sở Tiêu Phong lạnh lùng khen:

- Kiếm của các hạ rất kỳ quái.

Trần tiên sinh tiếp lời:

- Kiếm chiêu còn kỳ quái hơn nữa đấy.

Trong lúc nói, tay hữu hấn huy động nhuyễn kiếm hốt nhiên hóa thành một luồng sáng tấn công liên tục bảy chiêu, kiếm chiêu hấn xác thực là quái dị, trong kiếm ấy lúc bỗng nhiên cứng cỏi, bỗng nhiên mềm yếu nhu nhuyễn, thế tấn công biến hóa khôn lường. Rất may Sở Tiêu Phong đã học được kiếm pháp hộ thân trong kiếm phổ vô danh, kiếm quang chàng lay động, một màn kiếm sáng rực bao bọc lấy toàn thân chàng, bảy chiêu kiếm bị đẩy ra hết. Không cho Sở Tiêu Phong trả đòn sau khi đánh xong bảy kiếm, Trần tiên sinh đột nhiên thu kiếm lùi lại. Bọn Giang Phi Tinh, Vương Bình chưa kịp xuất thủ vẫn đứng bên cạnh. Vị Trần tiên sinh nọ dám đường đường chính chính xuất hiện đủ chứng tỏ bọn người bí mật kia đã chuẩn bị sẵn sàng quét sạch mọi chướng ngại trên Ánh Nhật nhai.

Nghĩ đến điều ấy, Giang Phi Tinh như bị dao đâm vào tim, xưa nay lão đối với Xuân Thu Bút vẫn một lòng kính trọng, nhưng hiện tại nghi niệm trùng trùng bao vây lấy thân thể Xuân Thu Bút, đối với việc ấy lão có cảm giác rất đau khổ, vì vậy lão còn nóng hơn Sở Tiêu Phong, hy vọng chàng giải quyết cho rõ mọi nội tình.

Giang Phi Tinh khẽ thở phào:

- Sở đệ, kiếm pháp của vị Trần tiên sinh ấy chẳng những quái dị mà còn hung hãn lợi hại, hoàn toàn là những kiếm chiêu giết người, không nên buông tha hắn.

Sở Tiêu Phong hỏi:

- Trần tiên sinh, các hạ nghe đấy chứ?

Trần tiên sinh hỏi lại:

- Nghe thì sao nào?

- Có cần tại hạ giết chết các hạ không?

Trần tiên sinh vẫn cười:

- Ta cần chứng thực một việc.

- Việc gì?

- Lòng tự tin của người quá mạnh, mạnh đến nỗi người tưởng người làm được bất cứ chuyện gì.

Sở Tiêu Phong mỉm cười:

- Câu nói các hạ có triết lý sâu sắc đấy, chỉ cần người có lòng tự tin mạnh là không bị các hạ khủng bố làm kinh hoảng và không khuất phục dưới thủ đoạn tàn khốc của các vị.

- Đó là cái dũng khí của bọn thất phu tự chuốc lấy diệt vong.

- Các hạ lầm, một người tự tin không hề đui mù, tại hạ tự tin vì thành tựu võ công tài nghệ của mình chứ đâu có mù quáng. Vả chăng khi đã coi cái chết tựa lông hồng thì làm sao bị các vị dụ dỗ uy hiếp được?

Trần tiên sinh lạnh giọng:

- Nói như vậy, Sở thiếu hiệp, đối với người mấy chục nhân mạng nhà người cũng không quan tâm ư?

- Điều ấy không phải, nếu họ là người võ lâm, tại hạ không cần quan tâm,

nhưng họ không phải, tại hạ chỉ biết thủ đoạn của các vị quá ư đê tiện.

- Mấy lời ấy nếu ta chuyển tới Đại tiên sinh, người sẽ không còn gì bàn luận với người nữa đâu.

- Điều ấy đối với tại hạ quả là có phiền đấy, tại hạ không tài nào quyết định được, nhưng tại hạ quyết cũng không khuất phục, chịu bất cứ điều kiện nào vô lý.

- Hay lắm, xem ra người đúng là vị đại nghĩa mà quên thân đấy.

- Trần tiên sinh, nếu như các hạ đủ quyền chủ động, tại hạ có thể đàm luận với các hạ được, tiếc thay các hạ không có quyền ấy.

- Nhưng chỉ cần ta chuyển đạt các câu nói của người lên Đại tiên sinh là có thể liên quan đến sự sinh tử của nhà họ Sở.

- Trần tiên sinh, không nên uy hiếp tại hạ, ít nhất các hạ không phải là người quyết định, hiện tại chúng ta nên động thủ thêm lần nữa.

Trường kiếm chàng bật lên tấn công đến, hai bên lại triển khai một trận ác đấu. Lần này Sở Tiêu Phong không hạ thủ lưu tình nữa, trường kiếm của chàng triển khai liên hoàn tấn công, kiếm chiêu chàng không quá hung hãn nhưng biến hóa hoàn toàn không biết đâu dự liệu. Trần tiên sinh tiếp được mười lăm chiêu liền bị buộc lùi lại năm bước. Khi Sở Tiêu Phong đã chiếm hoàn toàn ưu thế, thành linh chàng dừng lại. Giang Phi Tinh nôn nóng:

- Sở đệ, sao không truy kích tiếp?

Sở Tiêu Phong đáp:

- Đệ muốn tạo cho hãn cơ hội cuối cùng.

Đột nhiên Trần tiên sinh thở dài một tiếng:

- Sở Tiêu Phong, người có biết kiếm pháp người sử dụng tên gọi là gì không?

Sở Tiêu Phong xác thực không biết kiếm pháp mình sử dụng là kiếm pháp gì nên cười nhạt:

- Trần tiên sinh, các hạ biết những kiếm chiêu ấy ư?

Trần tiên sinh gật đầu:

- Đại la thập nhị thức.

Đột nhiên sắc mặt hãn trở nên vô cùng nghiêm nghị:

- Sở thiếu hiệp, kiếm thức của người ta cũng đã có học qua, chỉ bất quá ta chỉ học được hai chiêu, sự huyền diệu của kiếm pháp này là trong quá trình học

kiếm càng lúc học càng có uy lực lớn hơn. Sở thiếu hiệp, có lẽ thật người không biết loại kiếm pháp này cùng với tiến bộ nội công liên hệ rất chặt chẽ, mỗi lần luyện kiếm pháp là mỗi lần nội công tăng triển.

Đó là việc trong võ lâm chưa từng ai biết, cả đến Giang Phi Tinh là người uyên bác lịch duyệt mà cũng chưa hề nghe việc ấy. Sở Tiêu Phong cũng lần đầu nghe thấy không khỏi ngẩn người, nhưng nghĩ kỹ lại đúng là tình hình có như thế. Chỉ nghe Trần tiên sinh nói tiếp:

- Sở Tiêu Phong, người có quan hệ thế nào với Đại tiên sinh?

Sở Tiêu Phong chấn động tâm thần đáp:

- Các hạ nói cái gì?

- Đại la thập nhị thức là một trong tuyệt học của Đại tiên sinh.

Như bị một chùy nặng giáng vào đầu, Sở Tiêu Phong choáng váng cơ hồ đứng không vững. Cố định thần, chàng từ từ nói:

- Tại sao tại hạ lại học được kiếm pháp của Đại tiên sinh, nói thật, tại hạ chưa hề biết hẳn bao giờ.

- Ta nhận biết Đại la thập nhị thức, ta đã học được hai chiêu của nó, hai chiêu ấy vừa rồi người cũng có sử dụng, vì vậy ta khẳng định người đã học Đại la thập nhị kiếm thức.

- Dù cho tại hạ có học Đại la thập nhị kiếm thức nhưng có quan hệ gì với tên Đại tiên sinh kia?

- Đó là tuyệt học của Đại tiên sinh, trong thiên hạ không có ai khác biết võ công ấy.

- Nhưng tại hạ biết mà tại hạ không hề biết Đại tiên sinh là ai?

Trần tiên sinh lại thở dài:

- Sở thiếu huynh, chúng ta không phải không có cơ hội giết chết người, chỉ là Đại tiên sinh muốn thu phục người vào bang hội nên chúng ta không muốn dùng thủ đoạn quá ác độc đối với người đó thôi.

- Các người còn muốn sử dụng phương pháp ác độc nào đối phó với tại hạ?

- Ta chỉ nói thử một phương pháp cho người nghe, chỉ cần chúng ta phun một loại nước độc vào thân người, là sẽ có muôn ngàn con bướm độc và trùng độc đuổi theo người liền tức thì.

- Có chuyện ấy ư?

- Đúng vậy, Sở thiếu huynh, lại nói thêm một thủ đoạn nữa cho người nghe thử.

- Tại hạ xin nghiêng tai nghe đây.

- Có một loại thuốc cực độc, nếu các hạ trúng phải thì kéo dài sau ba ngày mới phát tác.

- Tại hạ minh bạch, thủ đoạn dùng độc của các người vô cùng ác độc.

- Đó chỉ nói vài ví dụ để người biết lợi hại.

-Ồ! Làm vậy có dụng tâm gì?

- Để khi đàm phán, người sẽ bị buộc đầu hàng.

- Trần tiên sinh, tựa như các hạ hiểu rất rõ mọi chuyện?

- Không sai, vì nhiệm vụ ngăn cản và giết chết các người là nhiệm vụ do ta đảm trách.

- Có lẽ Đại tiên sinh không có ở đây, chẳng qua tại hạ tin rằng, những người có mặt ở đây ít nhất là có một người thân phận cao hơn các hạ một bậc.

Trần tiên sinh chau mày:

- Người... làm sao người biết?

- Tại hạ chỉ tùy tiện đoán vậy thôi.

- Giỏi lắm, người đoán đúng, hiện tại đúng là có một người thân phận cao hơn ta một cấp, bất quá người ấy mới đến đây từ đêm qua thôi.

- Có phải đến vì tại hạ không?

Trần tiên sinh gật đầu:

- Ta đã lỡ nói thì nói luôn cho người rõ, ta vâng lệnh mỗi ngày đều theo dõi hành tung người báo cáo về Đại tiên sinh.

Sở Tiêu Phong trầm ngâm:

- Đại tiên sinh làm gì mà quan tâm tới tại hạ như thế?

- Không biết, vì sao Đại tiên sinh quan tâm tới người, nói thật chúng ta cũng thấy kỳ quái, theo ta biết xưa nay Đại tiên sinh không hề quan tâm tới ai như thế.

- Trần tiên sinh, nếu như các hạ nói đều là thật, tại hạ tưởng tất có nguyên nhân, nhưng nếu các hạ không hiểu rõ nội tình, chúng ta không cần thảo luận tới nữa.

- Ta chỉ cần người hiểu rõ đó là nguyên nhân khiến chúng ta không giết người đó.

Đột nhiên Giang Phi Tinh gầm lên hỏi:

- Nói ta nghe, tên Đại tiên sinh ấy phải chăng cũng sợ chúng ta?

Trần tiên sinh lạnh lùng:

- Giang Phi Tinh, câu hỏi người rất thừa.

Giang Phi Tinh cười gằn:

- Người không chịu nói hay không dám nói.

Trần tiên sinh nói:

- Cái ấy ta không cần cho người biết.

Sở Tiêu Phong hỏi:

- Trần tiên sinh, Đại la thập nhị thức có đủ khả năng giết chết các hạ không?

- Đủ!

- Các hạ sợ hay không sợ chết?

- Cái ấy nếu không đáng chết thì tốt nhất là không nên chết.

- Tại hạ nói rõ đây, có thể tại hạ sẽ giết các hạ, nhưng các hạ còn một cách khả dĩ thoát chết.

Trần tiên sinh mỉm cười:

- Xin được nghe.

- Trả lời tại hạ ba việc.

- Nếu như ta không biết thì sao?

- Tự chặt một cánh tay là được tha cho đi.

- Nếu như ta không chịu trả lời hoặc lừa người thì sao?

- Nếu tại hạ biết các hạ nói láo, lập tức sẽ giết các hạ.

Trần tiên sinh lạnh lùng:

- Có lẽ ta không thể thắng được người, nhưng người muốn giết ta e rằng không dễ đâu.

- Nói vậy là các hạ chưa hiểu rõ lắm về “Đại la thập nhị thức”.

- “Đại la thập nhị thức” nhất định có thể giết người ư?

- Có thể.
- Ta không tiếp nói kiếm pháp ấy, ta có thể đào tẩu.
- Đúng là các hạ có thể đào tẩu, nhưng các hạ không đào tẩu được đâu.
- Thật có chiêu thức ấy ư?
- Theo thứ tự, đó là chiêu thứ mười một.
- Còn chiêu thứ mười hai là gì?
- Đương nhiên là chiêu lợi hại nhất.

Đột nhiên sắc mặt Sở Tiêu Phong biến đổi mười phần nghiêm túc lạnh lẽo nói:

- Các hạ nghe đây, bây giờ ta cần hỏi các hạ việc thứ nhất.

Ngữ thanh dừng lại một chút, chàng tiếp:

- Bang hội của các người, sự thực có dụng tâm gì?

Trần tiên sinh đáp:

- Thống trị giang hồ.

Sở Tiêu Phong nói:

- Có hùng tâm đại chí ấy sao lại cần bí ẩn như thế?
- Câu này có kể là câu thứ hai không?

Thấp thoáng đã có thể nhận ra Trần tiên sinh có phần khiếp sợ rồi, Sở Tiêu Phong đáp:

- Kể cũng được.
- Xưa nay chưa hề có ai thống trị được giang hồ, vì vậy chúng ta không chuẩn bị xuất đầu lộ diện, chỉ mong ở trong bóng tối phát hiện thi hành.
- Xuân Thu Bút có quan hệ gì với các người?
- Về việc này ta không rõ.

Câu nói chưa dứt, đột nhiên hần tung mình phi thân lên cao đáp trên không phi hành đi một mạch xa bảy tám trượng mới rơi xuống đất. Trước nay Sở Tiêu Phong chưa hề thấy võ công như thế nên không khỏi ngẩn người. Giang Phi Tinh cau có:

- Quả là thần công phi hành.

Trần tiên sinh quay đầu lại nhìn Sở Tiêu Phong nói:

- “Đại la thập nhị thức” tuy chưa chắc giết được ta, nhưng ta không thích mạo hiểm.

Sở Tiêu Phong cười gằn:

- Trần tiên sinh, nếu các hạ không phá được “Đại la thập nhị thức” của ta, e rằng chiều hôm nay khó trục xuất chúng ta ra khỏi Ánh Nhật nhai.

Trần tiên sinh buông tiếng cười rộ:

- Sở Tiêu Phong, hãy nói thật đi, ngươi có quan hệ gì với Đại tiên sinh?

Sở Tiêu Phong đáp:

- Không có, tại hạ căn bản không quen biết hẳn.

- Thế thì ngươi hãy đợi chết.

Tay hắn vung lên, đột nhiên bắn ra một vật hình dáng đen bóng như ám khí thiết đâm, những vật ấy không hề bắn vào Sở Tiêu Phong mà lại bắn vào khối đá bên cạnh chàng.

Sở Tiêu Phong thấy nguy vội quát lớn:

- Tránh ra xa!

Chàng chuyển thân chớp nhoáng tung thân ra xa, vật sắc đen nọ đập vào tảng đá nổ một tiếng “bùng” tỏa ra một lớp phấn đen mù mịt. Trần tiên sinh nường vào lớp phấn đen mù che kín thân phi hành đi mất, lớp phấn đen lan tỏa rơi xuống đất. Vương Bình quan sát một lúc kêu lên:

- Rất giống lớp cát đen!

Giang Phi Tinh hốt hoảng:

- Đó là loại ám khí gì vậy? Thật là lạ kỳ.

Sở Tiêu Phong tiếp lời:

- Nhất định nó có tác dụng gì đó, chỉ vì nhất thời chưa nghĩ ra đó thôi.

Giang Phi Tinh lắng tai:

- Nghe kìa, có âm thanh gì đó?

Sở Tiêu Phong nghiêng tai nghe một lúc:

- Giống như tiếng ong bay.

- Phải rồi, tên họ Trần đã nói qua chúng có loại dược phấn có thể dẫn bay ong độc đến.

Vương Bình hốt hoảng:

- Nếu là bầy ong độc không dễ mà chống cự, chúng ta nên tránh mau.

Giang Phi Tinh biến sắc:

- Chạy không kịp nữa rồi, chúng ta hãy cẩn thận vào phía sau tảng đá kia dùng vũ khí, khi cần phải cởi áo ra đối phó với ong độc.

Vương Bình nói:

- Được lắm, nhiều năm nay chúng ta đã đối phó với không ít ác nhân, nhưng đối phó ong độc có lẽ là lần đầu tiên.

- Lão phu tẩu động giang hồ mấy chục năm cũng chưa hề đối phó với ong độc lần nào, lão phu không tin bầy ong độc làm gì được chúng ta.

Mấy người vừa nói vừa lui về phía sau khối đá lớn. Sở Tiêu Phong cúi xuống nhặt một nắm đá nhỏ bỏ vào trong túi. Bọn Vương Bình lập tức hiểu dụng ý của chàng cũng cúi xuống nhặt đá. Bên cạnh khối đá có một cây tùng lùn, Sở Tiêu Phong thuận tay bẻ một cành tùng, bọn Vương Bình cũng bắt chước bẻ mấy nhánh tùng khô. mấy người vừa mới nép thân vào khối đá bỗng nghe một loạt tiếng “ong ong” đánh tai nhức óc, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một bầy ong, con nào cũng dài lớn đến hơn một tấc đang bay thẳng đến phía họ. Giang Phi Tinh kêu lên:

- Ong vàng lớn thật, lão phu hành tẩu giang hồ mấy chục năm xưa nay chưa thấy loài ong nào lớn đến thế.

Vương Bình nói:

- Nếu chúng ta có cây đuốc thì hay biết mấy.

Sở Tiêu Phong quan sát hình thế chung quanh nói:

- Hãy tìm cách bịt miệng động lại.

Thì ra sau khối đá thiên nhiên tạo thành một miệng như cái động đá chỉ có bên hữu bờ ra một mặt trống, bầy ong chỉ có thể bay vào bằng chỗ trống ấy.

Giang Phi Tinh nói:

- Để bảo tồn khí lực, chúng ta chia làm ba, phòng thủ bên mặt hữu.

Sở Tiêu Phong gật đầu:

- Được lắm, đệ hãy liên thủ cùng đại ca thủ xem có cách nào hay không.

Lúc ấy đã có hơn mười con ong bay vù vào động đá.

Sở Tiêu Phong vung tay bắn những viên đá nhỏ ra, chàng dồn nội lực lên những viên đá, kinh lực cực mạnh, mười mấy con ong hoàn toàn chết hết. Sở Tiêu Phong vừa xuất thủ đã trúng, lòng tin tăng hơn. Giang Phi Tinh cũng vung tay bắn ám khí sử dụng thủ pháp “Mãn thiên hoa vũ”, ám khí vung ra tản khai thành một màn lưới, mấy chục con ong lại rơi xuống.

Vương Bình, Trần Hoàn, Thành Phương, Tất Viên đồng thời cung tay bắn đá và ám khí ra lại đánh rơi mấy chục con ong, nhưng tiếng “ong ong” vẫn càng lúc càng lớn, trong thoáng chốc hàng ngàn con ong độc bay lượn vù vù quanh miệng động, con này nối tiếp con khác che kín cả bầu trời. Bầy ong quá nhiều khiến tất cả mọi người không ai dám bắn đá hay ám khí nữa vì sợ chết. Giang Phi Tinh nhận ra ẩn thân vào động đá này chính là chui vào tuyệt địa, nếu bầy ong bay được vào thì không còn cách nào chống cự và cũng không còn chỗ nào tránh né. Phiền nhất là phía dưới đáy động rất nhỏ hẹp khó thi triển được võ công. Ai nấy đều có phần thất vọng nhưng không ai dám nói ra miệng. Sở Tiêu Phong vội nói như ra lệnh:

- Tiểu đệ sẽ đứng ngoài cửa động, dùng cành cây tòng đánh chính diện, đại ca và các bằng hữu khác giữ trong động không cho bầy ong bay vào.

Giang Phi Tinh cười ha hả:

- Hay đổi người khác ra ngoài được không?

Vương Bình hỏi:

- Tại hạ được chứ?

Giang Phi Tinh nói:

- Không được, hãy để cho lão phu. Lão phu có luyện hồ nguyên khí công, sau khi vận khí lên, y phục phồng lớn, toàn thân cứng như sắt đồng có thể chống được cả đao thương, lão phu tin rằng lũ ong không làm gì được.

Sở Tiêu Phong nói:

- Bầy ong này chất độc không ở đuôi mà ở trong mũi châm trên đầu đó.

- Chúng không châm được vô người lão phu, làm sao lão phu trúng độc được?

Sở Tiêu Phong ngẩng đầu nhìn chỉ thấy bầy ong bay lượn vòng trên không, chưa thấy con nào rơi xuống. Giang Phi Tinh đã bước ra ngoài cửa động, y phục trên thân lão quả nhiên phồng lên bay phần phật, rõ ràng khí công lão đã đến cảnh giới hỏa thuần thanh. Kỳ quái thay bầy ong không hề xông đến nữa mà

chỉ bay lượn vòng rồi kéo nhau bay đi hết.

Giang Phi Tinh nhìn bầy ong bay đi, ngỡ ngẩn:

- Tiêu Phong, thế là thế nào?

Sở Tiêu Phong đáp:

- Đệ cũng không hiểu ra sao.

- Sở đệ, tên Trần tiên sinh kia có lẽ cũng có chút hợp lý, đệ hãy nghĩ kỹ mà xem.

- Nghĩ cái gì?

- Nghĩ mà xem, đệ có phải quen biết với vị Đại tiên sinh nào đó không?

- Đại ca, đó là việc tuyệt đối không.

- Nếu như hần đội lột một người khác gặp đệ rồi thì sao?

- Cái ấy tiểu đệ làm sao mà biết được?

- Bất luận hung hiểm đối diện ai cũng dựa vào bản lãnh võ công ác đấu một trận, nhưng tình hình trước mắt tựa hồ càng lúc càng biến thành phức tạp.

Sở Tiêu Phong ngẩn người:

- Không biết dụng tâm của chúng là gì?

Giang Phi Tinh nói:

- Dù sao cũng nhận ra hình như chúng có biết đệ đấy.

- Tiểu đệ cũng lấy làm kỳ quái.

- Quả thật Trần tiên sinh cũng nhân nhượng chúng ta lắm mới thu gọi bầy ong độc ấy về.

- Theo đệ sự việc chưa yên đâu, chúng nhất định sẽ còn thi hành âm mưu gì nữa.

- Hy vọng chúng không dùng thứ thủ đoạn kỳ quái, mà bằng vào bản lãnh võ công quyết đấu một trận.

Sở Tiêu Phong chưa kịp nói gì, bỗng nghe có một âm thanh ồm ồm vọng lại:

- Sở Tiêu Phong, ong độc đã bay hết, xin mời ra đây.

Sở Tiêu Phong xoay đầu nhìn ra chỉ thấy dưới một tán dù che có một cái ghế phủ da cạp, trên ấy có một người ngồi, chung quanh là những tấm dù vàng che thấp không nhìn rõ dáng mạo đối phương. Nhưng với tà áo đỏ nhạt thì tám

chín phần phải là nữ nhân. Hai bên ghế da có hai nữ tỳ thị lập và bốn nữ nhân khiêng kiệu đều là người phụ nhân cao lớn. Người gọi Sở Tiêu Phong vẫn là Trần tiên sinh đứng ở trước mặt ghế.

Sở Tiêu Phong nói:

- Đại ca, chúng ta ra xem.

Giang Phi Tinh nhăn nhó:

- Bọn đàn bà con gái rất khó đối phó, đệ hãy cẩn thận.

- Tiểu đệ hiểu rõ.

- Để lão phu mở đường cho.

Lão bước lên trước, Sở Tiêu Phong bước theo, sau lưng chàng là Vương Bình, Trần Hoàn, Thành Phương, Tất Viên. Trần tiên sinh ra hiệu ngăn Giang Phi Tinh:

- Hãy dừng lại, nhị tiên sinh chỉ muốn gặp Sở Tiêu Phong. Giang huynh cần gì gấp vội thế?

Giang Phi Tinh đành “hừ” một tiếng dừng chân lại. Sở Tiêu Phong vượt lên dừng lại cách bảy thước hởi:

- Tại hạ phải gọi là tiên sinh hay là phu nhân đây?

Người ngồi trong dù đáp:

- Cũng vậy mà thôi. Chẳng qua bản bang dùng tiếng “tiên sinh” để phân ngôi vị, các hạ cứ gọi ta là nhị tiên sinh...

Mỉm cười một chút, người ấy nói tiếp:

- Sở Tiêu Phong, có việc ta cần nói rõ, ta là thiếu nữ chưa thành hôn, không thích bị gọi là “tiên sinh”, hãy gọi là tiểu thư.

Chàng gọi liền:

- Nhị tiểu thư, thưa vâng.

Người trong dù cười:

- Hay... hay lắm. Sở Tiêu Phong, dù các hạ là kẻ địch của chúng ta, nhưng là một kẻ địch khả ái.

Sở Tiêu Phong nói luôn:

- Nhị tiểu thư, ngoài Đại tiên sinh ra, có lẽ tiểu thư được liệt vào hàng nhân vật thứ hai?

Nhị tiểu thư tươi cười:

- Đó là điều cũng dễ hiểu thôi, thân phận của ta có xứng đáng đàm luận với các hạ không?

- Nhị tiểu thư có gì cần dạy bảo?

- Trước khi ta đến đây, Đại tiên sinh đã có nói với ta một câu.

- Hắn nói sao?

- Hắn muốn ta khuyên các hạ một câu, châu chấu vĩnh viễn không nên đá xe.

- Tại hạ hiểu ý câu nói ấy, chẳng qua theo tại hạ biết, tại hạ không phải là châu chấu, và các vị cũng đâu phải là xe.

Âm thanh vốn đang ôn nhu bỗng nhiên biến thành lạnh lùng, nhị tiểu thư đáp:

- Sở Tiêu Phong, ta có thể thay đổi quyết định của Đại tiên sinh.

-Ồ! Đại tiên sinh quyết định ra sao?

- Giết chết các hạ.

Sở Tiêu Phong lạnh lùng:

- Mấy hôm nay có ngày nào các vị không muốn giết chết tại hạ đâu?

- Nhưng các hạ chưa chết, không phải vì chúng ta không có khả năng giết các hạ mà là tuân lệnh không giết các hạ.

- Câu ấy có nghĩa thế nào?

- Vì Đại tiên sinh cũng có phần che chở cho các hạ nên chúng ta không ai dám giết các hạ đấy.

- Tại hạ không quen biết Đại tiên sinh, vì sao hắn lại che chở tại hạ?

- Nếu các hạ vẫn sống, ta hy vọng các hạ sẽ được gặp Đại tiên sinh, các hạ sẽ tự hỏi người về việc ấy.

- Ngày mai có thể gặp Đại tiên sinh được chưa?

- Vấn đề là các hạ còn sống được tới ngày mai không.

- Ai có thể giết được tại hạ?

- Chính ta, nhưng ta cũng là người duy nhất có thể thay đổi được mệnh lệnh của Đại tiên sinh.

Sở Tiêu Phong cười nhạt:

- Có một việc này, không biết nhị tiểu thư có hay biết?
- Các hạ nói nghe thử.
- Các hạ khống chế gia nhân tại hạ, lại còn muốn giết họ nữa.
- Có việc ấy sao? Đại tiên sinh tuy rất mẫn riêng các hạ, nhưng không vì vậy mà chúng ta mặc cho các hạ muốn làm gì thì làm, phóng túng tự do đâu!
- Nhưng với thực lực của các vị, cần gì có hành động hạ lưu thô鄙 như thế?

Nhị tiểu thư giận dữ:

- Sở Tiêu Phong, lời của các hạ khó nghe quá.
- Cô nương muốn giết tại hạ thì giết, nhưng không nên đối phó với gia đình tại hạ.
- Chúng ta nguyên vốn không muốn giết các hạ, nhưng các hạ kiêu ngạo, phóng túng quá nên bây giờ rất khó nói.

Sở Tiêu Phong đáp:

- Hiện tại, chưa có hồi âm của Đại tiên sinh, chắc chưa đến lúc phải tận diệt gia đình tại hạ?
- Ta có thể tức thì hạ lệnh giết người.

Chàng lạnh lẽo:

- Nhị tiểu thư, tại hạ quyết không khuất phục và cũng không tin tiểu thư đủ sức giết tại hạ.
- Nghe khẩu khí các hạ tựa hồ như muốn khiêu chiến với ta?
- Nếu như nhị tiểu thư thích chỉ giáo vài chiêu, tại hạ xin hoan nghênh.

Hốt nhiên nhị tiểu thư thở dài:

- Sở Tiêu Phong, các hạ thật là ngông cuồng.
- Nhị tiểu thư quyết định ra sao?
- Thành toàn cho các hạ, bất quá phải có một điều kiện.
- Mời nói.
- Trừ các hạ ra, ta không thích tiếp kiến bất cứ ai khác, yêu cầu các hạ cho mấy vị bằng hữu rút đi nơi khác.
- Còn các thuộc hạ của tiểu thư thì sao?

- Đương nhiên cũng rút đi hết.

Sở Tiêu Phong trầm ngâm không nói, nhị tiểu thư lập tức quát tùy tùng thuộc hạ lui hết lại, gồm cả Trần tiên sinh và bọn tì nữ, mau chóng biến mất. Sở Tiêu Phong đành phải quay lại bọn Giang Phi Tinh, nói:

- Đại ca, xin dẫn tất cả mọi người lui về sau khối đá kia, khi nào tiểu đệ cần tự sẽ cất tiếng gọi đại ca.

Giang Phi Tinh gật đầu:

- Được, đệ hãy cẩn thận lưu tâm đấy.

Lão dẫn bọn Vương Bình, chuyển thân đi liền. Trong sơn cốc chỉ còn lại Sở Tiêu Phong và nữ nhân ngồi dưới tán dù vàng, mục quang Sở Tiêu Phong đã có thể nhìn rõ tình hình trong tán dù che thấp ấy. Đó là một nữ nhân mặc áo vàng, ngồi nghiêm trên ghế dát vàng bọc da hổ, trước mặt nàng có phủ một mảnh lụa vàng, vì vậy không tài nào nhìn rõ sắc diện. Hai bàn tay nàng cũng bị che khuất bởi hai ống tay áo dài rộng, không nhìn rõ được, nhưng từ thần thái cũng nhận ra đó là nữ nhân diễm lệ. Tất cả mọi người đều lui xa không còn nằm trong thị tuyến, nhị tiểu thư mới từ từ gác dù qua một bên, bước ra nói:

- Sở Tiêu Phong, ta không muốn chúng ta dùng vũ khí tương kiến, vì vậy ta hy vọng sau khi gỡ lớp lụa vàng trên đầu ta, chúng ta có thể đàm luận hòa hợp. Ta chỉ cần một câu trả lời khẳng định của các hạ.

- Nhị tiểu thư chưa đặt câu hỏi, tại hạ biết sao mà trả lời?

- Sở Tiêu Phong, các hạ có biết vì sao ta phải đeo tấm lụa phủ mặt không?

Hai người đứng cách nhau không quá năm thước. Sở Tiêu Phong đáp:

- Không biết.

- Vì người nào thấy được chân diện mục của ta chỉ có hai kết quả, một là bằng hữu của ta, hai là kẻ thù của ta, các hạ hãy thử nghĩ xem, cơ hội làm bằng hữu của chúng ta ra sao?

Trong ống tay áo dài rộng lộ ra một bàn tay trắng muốt tuyệt đẹp.

Sở Tiêu Phong đáp:

- Đạo bằng hữu không nên đặt điều kiện cho nhau, bằng hữu mà có điều kiện chưa phải là bằng hữu chân chính. Nếu như nhị tiểu thư thấy cuộc đàm luận của chúng ta không thể dung hợp, tiểu thư không cần thiết gỡ lụa che mặt làm gì.

- Sở Tiêu Phong, các hạ không có chút hiếu kỳ nào ư?

- Không, tại hạ rất hiếu kỳ, tại hạ rất hy vọng tiểu thư bỏ tấm lụa che mặt xuống để được rõ chân diện mục tiểu thư. Chẳng qua suốt đời tiểu thư phải đeo tấm lụa ấy tất là có nguyên nhân, nếu tại hạ vì hiếu kỳ xúc phạm tới điều kỳ hù của tiểu thư tạo thành sự ép buộc, thà tại hạ không được nhìn thấy còn hơn.

Nhị tiểu thư gật đầu:

- Các hạ niên kỷ quá trẻ mà đã có năng lực tự kiềm chế đến thế thực không phải là việc dễ dàng.

- Đa tạ nhị tiểu thư quá khen.

- Ta nghe Trần tiên sinh nói, hắn đã giải thích cho các hạ về Vô lượng thọ phật liên quan đến Vô Cực Môn.

- Vâng, đã có giải thích, nhưng vẫn chưa giảm bớt được chút nào lòng căm hận bị diệt môn của tại hạ.

- Chỉ vì một chút chướng ngại ấy ngăn cản các hạ đầu nhập bang hội của chúng ta ư? Chúng ta sẽ có câu giải đáp hoàn mỹ cho các hạ, các hạ có vừa ý không?

- Tại hạ lấy làm kỳ quái, tại sao nhị tiểu thư phải cố tranh thủ tại hạ đến thế, tại hạ minh bạch, quyết không phải chỉ vì võ công của tại hạ.

Nhị tiểu thư bật cười khanh khách:

- Ta rất thích thú vì sự thông minh của các hạ, nói cho thật, võ công các hạ không tồi, nhưng đó không phải là nguyên nhân chủ yếu để chúng ta tranh dành các hạ, cũng chẳng phải chúng ta quá cần thu nạp nhân tài.

- Người quý ở chỗ tự biết mình, tại hạ cũng tự hiểu mình chẳng có gì quan trọng đối với quý bang hội.

- Quan trọng lắm chứ, không quan trọng tại sao chúng ta phải hao tổn biết bao công phu tranh thủ các hạ?

- Tại hạ thật sự nghĩ không ra nguyên nhân vì đâu?

- Sở Tiêu Phong, chớ nên hy vọng vào Xuân Thu Bút, hắn không giúp gì cho các hạ được đâu, và cũng chẳng nên hy vọng vào các đại môn phái giang hồ. Lực lượng của họ cũng có hạn, vả chăng họ cũng chẳng chính trực lỗi lạc gì như các hạ tưởng đâu.

- Nhị tiểu thư, trước mắt chúng ta đâu thiếu gì thuộc hạ...

Nhị tiểu thư lạnh lẽo cắt lời chàng:

- Chẳng qua đó chỉ là một bọn chó săn, không chịu nổi sự tấn công của chúng ta, nếu như các hạ chỉ cậy vào lực lượng ấy...

- Tại hạ không cậy vào cái gì cả, tại hạ chỉ muốn chứng minh, trong giang hồ vẫn còn nhiều đại hán tử nhiệt tâm, họ dư biết lực lượng có hạn nhưng vẫn xả mạng vì nghĩa.

Nhị tiểu thư lạnh lùng:

- Nói vậy là các hạ vẫn chưa tỉnh ngộ?

- Nói như cách của tại hạ là vẫn cố chấp làm điều nghĩa.

Nhị tiểu thư lạnh lùng xoay qua vấn đề khác:

- Các hạ có luyện qua “Đại la thập nhị thức”?

- Trần tiên sinh nói như vậy với tại hạ.

- “Đại la thập nhị thức” là kỳ học tối cao trong kiếm pháp, nhưng không biết các hạ có bao nhiêu hỏa hầu?

- Không nhiều lắm.

- Ta cũng có luyện mười năm đấy.

- A!

- Các hạ hãy rút kiếm đi, nếu ta không thu phục được các hạ chỉ còn cách giết các hạ.

- Tại hạ xin liều mạng hầu tiếp, bất quá tại hạ còn có điều thỉnh cầu, mong được nhị tiểu thư thành toàn.

- Cứ nói.

- Xin đừng động tới gia đình tại hạ, họ không ai biết võ công và cũng chẳng là người giang hồ.

Nhị tiểu thư hơi trầm ngâm:

- Được! Nếu các hạ chết ở đây ta sẽ đáp ứng thỉnh cầu của các hạ.

———— o0o ————

HẾT QUYỂN 6